

15-16 Haziran

Türkiye'yi sarsan 2 gün

F. ALOĞLU

sayfa: 8

Mısır'da demokrasi aktivistleri kazandı

sayfa: 5

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

SAYI: 254

31 Mayıs 2006

1 YTL

SUSURLUK VE DANIŞTAY: ÇETELER ÖRTÜŞÜYOR

1 Mart'ın rövanşı İran mı olacak?

Şenol Karakaş

Sayfa: 9

CİNAYETİN ARKASINDAN KIZIL ELMA ÇIKTI

sayfa: 6-7

Barışarock

Aşağıdan örgütlenen karşı festival

Gül Dönmez Barışarock aktivisti Funda Baysal ile konuştu

Sayfa: 10

ÜLKÜCÜLER ve ULUSALCILAR

Bioyakıt

Çözüm mü, yeni sorun mu?

Sadık Birinci

Sayfa: 11

KİM NE DEDİ?

“

“ Hamas'ı iktidara getiren seçim sonuçlarını beğenmiyorsunuz. Biz daima seçimlerin tehlikelerine dikkat çektiğimiz. Bazen istenmeyen sonuçlar getiriyorlar. Bu nedenle seçim sistemini Suudi Arabistan'da uygulamıyoruz.”

Suudi Arabistan Dışişleri Bakanı Prens Suud el-Faysal'ın Washington Post gazetesine verdiği demeçten.

“Eleman ve malzeme sorunumuz var. İşimiz giderek daha zorlaşıyor çünkü her geçen gün daha çok Iraklı uzun ve ayrıntılı çalışma yapmamız gereken korkunç bir biçimde öldürülüyor.”

Doktor Faik Ameen, Irak Sağlık Bakanlığının Adli Tıp bölümünün başı.

“Onları ölü veya diri getiren gibi sözlerim biraz sert kaçtı. Sözlerim yanlış yorumlandı. Artık daha dikkatli konuşma konusunda bazı dersler aldım.”

ABD Başkanı George W. Bush

“Irak'taki zorlukların en büyük nedeni karşıtlarımızın bizi yenme kararlılıkları oldu; bunu baştan görmeliydik”

İngiltere Başbakanı Tony Blair

“Bunu söylemek gerekmiyor ama, gözlemlediğimiz savaşlar, işgaller, insanlar bu gerçeklere sırtlarını dönmezler. Geçmiş hakkın da doğruluğu söylemeye başlarsak belki bugün hakkında da doğruları söylemeye başlarız.”

Film yönetmeni Ken Loach. Film Cannes Film Festivali'nin büyük ödülü Altın Palmiye'yi kazandı.

”

sosyalist işçi

ile yazışmak için
sosyalistisci@gmail.com

Eğitim-Sen laikliğe takıldı

Ülkenin en önemli en kitlesel sendikalarından Eğitim-Sen yetkisini MHP'nin etkin olduğu Türk Eğitim-Sen'e kaptırdı.

Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaattin Dinçer bunun sorumlusu olarak AKP'nin eğitimdeki gerici kadrolaşması olduğunu söylüyor. Sendika olarak ta önlerindeki süreçte laik ve ilerici eğitimin takipçisi olacaklarını belirtiyor.

Eğitim-Sen son birkaç yıldır 150 bini bulan üye sayısını 120 binlere düşürdü. Aynı aralıkta Türk Eğitim-Sen 5 bin yeni üyeye 140 bine ulaştı. İslamcı Eğitim-Bir Sen ise 40 binden 70 bine yükseldi.

Sayısı neredeyse 800 bini bulan eğitim emekçilerini düşündüğümüzde üç sendikanın toplam üye sayısı çalışanların yarısını bile etmiyor.

Eğitim-Sen liderliği topu AKP'ye atarak hiçbir sendikaya üye olmayan dörtüyzelli bin üyeye sırtını dönüyor.

Bir sendikanın normalde hedefi örgütsüz kesimleri üye yapmaktır. Bunun için çalışanların somut sorunlarına dönük mücadele vermek gerekir. Kendini laikliğin eksenine ve soyut demokrasi taleplerine yaslayan Eğitim-Sen

liderliğinin ise böyle bir şansı yok.

Eğitimde elbette kadrolaşma vardır. Her hükümet döneminde olur bu. Ama bu olgu mücadelelenin ana eksenini kadrolaşmaya karşı laiklik söylemi yapmaz. Yaparsa da birkaç yüz kişinin katıldığı laiklik gösterisiyle sınırlı kalır. Bugün Eğitim-Sen'in

düşüğü durum budur. Dünün on binleri seferber eden görkemli sendikası Eğitim-Sen bu kafadan kurtulmalıdır.

Eğitim Sen'in toplu görüşme yetkisini Türk Kamu Sen'e bağlı Türk Eğitim Sen'e kaptırmış olması KESK için de son derece olumsuz bir koşul oluşturmaktadır. Türk Kamu Sen'e karşı

şimdi KESK'in çoğunluk olduğu sadece iki iş kolu vardır: Çok az işçinin çalıştığı Kültür Sen ve belediye iş kolunda Tüm Bel Sen.

Bugüne kadar KESK toplu görüşmelerde Eğitim Sen'in yetkili olması nedeniyle bir ağırlığa sahipti. Artık bu konumunu kaybetmektedir.

Gerek KESK, gerekse de Eğitim Sen bugüne kadar izlenen politikaların bir sonucu olarak bu noktaya düştüler. Ard arda gelen yönetimler sendikaları amacı belirsiz, hedefi olmayan eylemlere soktular. KESK ve Eğitim Sen üyeleri sayısız kereler yığınsal olarak Ankara'ya gittiler ve her seferinde de ne kazandıklarını bilmeden, çünkü hiçbir şey kazanmamışlardı, geri döndüler. Bu eylem tarzının sonucu Eğitim Sen son "büyük" Ankara yürüyüşüne ancak yüzleri götürebilmiş durumda. Yarın kimi götürebileceği ise çok belirsiz.

KESK ve Eğitim-Sen'in bu duruma düşmesine neden olanlar açık ki her şeyden önce bu sendikaların başındaki yönetimler ve bu yönetimlerin bağlı olduğu siyasi eğilimlerdir. Ancak muhalefet eden sol çevreler de en az yönetimler kadar sonuçtan sorumludurlar. KESK ve ona bağlı sendikalar sol içi bir mücadele alanı haline gelerek bu duruma gelmişlerdir.

Oysa 1 Mayıs günü İstanbul'da ki gösterinin tartışmasız en büyük korteji Eğitim-Sen kortejiydi. Bütün gruplar ve partiler bütün üyelerini kendi pankartlarının altına çağırırken gene de Eğitim Sen kortejinin bu denli kalabalık olması bu sendikanın tabanının siyasi tercihini göstermektedir.

Şimdi görev KESK'i ve ona bağlı sendikaları yenilemektir. Demokrasi, laiklik gibi konularda değil, emekçilerin günlük yaşam koşulları için mücadele eden, toplu görüşmeden toplu görüşmeye harekete geçen değil, her an emekçilerin hakları için ayakta olan sendikalar yaratmalıyız.

Laiklik yürüyüşü değil, Genel Sağlık Sigortasını durdurmak için yürüyüş yapan sendikalar oluşturmalıyız.

KESK nereden, nereye?

Kamu emekçileri 1990ların başından yakın güne kadar Türkiye işçi sınıfının en etkin ve mücadeleci kesimi oldu. Sendika sözcüğünün bile yasak olduğu kamu alanında, kamu çalışanları yürüttükleri mücadele ve direnişle örgütlenme özgürlüğü açısından önemli açılımlar ve kazanımlar yarattılar.

12 Eylül darbesinin baskı ve yasaklarından sıyrılmaya çalışan emekçiler 1987 yılında KÇP'yi(kamu çalışanları platformu) kurdular. Şubat 1990 yılında 7 sendikanın bir araya gelmesiyle KÇP, KÇSP'ye (kamu çalışanları sendikaları platformu) dönüştü. KÇSP sendikalaşma hakkı için 22 Haziran 1991 yılında çalışma bakanlığının önünde 20 bin kişiyle gösteri yaptı. Bu gösteri kamu emekçilerini militanlaştıran sürecin önünü açtı. Kamu emekçilerinin 1. Ankara yürüyüşü dedikleri bu protestonun ardından her yerde sendikalaşma mücadelesi başladı.

Kamu emekçileri 21 Aralık 1992, 3 Temmuz 1993, 28 Mayıs 1994'te on binler halinde kitlesel militan gösteriler düzenlediler Ankara'da. Bu süreç ülkede çalışan, yoksul, işsiz ve öğrencilerden oluşan ezilen kesimleri oluşturanların öncüsü durumuna getirdi kamu emekçilerini. 9 Temmuz 1994'te KÇSP sendikalaşma mücadelesindeki atılımlarından dolayı adını KÇSKK (kamu çalışanları sendikaları konfederasyonu) olarak değiştirdi. Bu dönemde 350 bin

üyeye ulaşan KÇSKK diğer sendika konfederasyonlarıyla birlikte 20 Aralık 1994'te iş bırakma eylemine katıldı. Eyleme 1 milyon çalışan katıldı. Bu Türkiye sınıf mücadelesi tarihinin en büyük eylemlerinden biriydi. Somut talepler, dayanışma ve birlik bu sürece damgasını vurmuştu.

Bu mücadeleden büyüyerek ve güçlenerek çıkan kamu emekçileri 17-18 Haziran 1995'te 150 bin üyesiyle Ankara'yı 2 gün işgal ederek güçlerinin zirvesine çıktılar. Önderliğin kafa karışıklığı ve ürkekliği bu görkemli eylemi ciddi bir kazanıma dönüştüremedi. Kamu emekçileri böyle bir kitleselliği ve coşkuyu bir daha yakalayamadı. Bu militan mücadeleci sürecin kazanımı olarak kamu emekçileri yasal sendikalarına kavuştular. 8 Aralık 1995'te KESK (Kamu

Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu) kuruldu. Militan mücadele sürecinin ardından sendikaların şube ve merkez seçimleri örgütsel çekişmelerin gölgesi altında geçti. Mücadelenin daha en başında on binleri harekete geçiren kamu emekçileri bugün sayıları birkaç yüzü bulmayan sönük sektör eylem sürecine girdiler. Bunun birkaç önemli nedeni var. Birincisi somut hedeflere sahip olmayan belirsiz talepler etrafında örgütlenmeye çalışmak. İkincisi daha önce söylediğimiz gibi KESK üzerinde etkisi olan siyasi anlayışların kısırlığı ve kayıççı kavgası. Bu verimsiz süreci aşmak için çok geç olmadan aynen 1990'lı yılların başında olduğu gibi somut talepler etrafında aşağıdan yukarıya mücadeleyi örmek için kolları sıvamak gerekir.

BAŞYAZI

GSS'yi durdurmalyız

AKP hükümetinin yeni liberal politikalarının en önemli adımı olan Genel Sağlık Sigortası yasası yenilgiye uğratılmalıdır.

Genel Sağlık Sigortası en kısa tanımı ile bundan sonra daha çok sigorta primi vereceğimiz ve daha az ve daha kalitesiz hizmet alacağımız demektir.

Genel Sağlık Sigortası sağlık ocaklarının kapanması demek. Oysa sağlık ocakları milyonlarca emekçinin ulaşabildiği yegane sağlık kurumudur.

Genel Sağlık Sigortası sağlık hizmetlerinin bütünüyle özelleşmesi demek. Sağlık ocaklarının kapanması ile yerine aile hekimliği gelmekte ve aile hekimliği hem alacağımız hizmetin gerilemesi hem de sağlık personeli arasında çirkin bir rekabetin sokulması demek.

AKP'nin bu yeni liberal saldırısı püskürtülebilir. Bugüne kadar yeni löberal saldırılarda belki büyük başarılar kazanılmadı ama GSS için yapılan referanduma, çok kısa sürede düzenlenmiş ve yetersiz bir biçimde halkın önüne çıkmış olmasına rağmen 3 milyona yakın insan katılmıştır. Bu büyük bir sayıdır.

Katılımın 500 bini İzmir'de gerçekleşti. Çünkü İzmir GSS'nin ilk uygulanacağı kent.

Fransa'da işçilerin ve öğrencilerin yaptıkları dünyanın her yerinde tekrarlanabilir. Yeterki yaygın, emekçileri kapsayıcı ve tüm sendika ve kitle örgütlerini birleştirici ve kazanmayı, yasayı durdurmaya hedefleyen bir kampanya yapılsın.

Kampanya parlamentoya giderek ondan istekte bulunmamalı. Tam tersine bize ait olana sahip çıkıp onların oyununu bozmalı. Biz TBMM değil, TBMM bize gelmeli.

Afganistan

Afganistan'da ABD, - NATO ve Hamid Karzai'nin kontrol ettiklerini iddia eddikleri tek yer başkent Kabul'dü. Geçen hafta Kabul'de ABD askerlerinin kullandığı bir kamyonun meydana getirdiği bir kazadan sonra başlayan ayaklanma bu iddianın ne denli boş olduğunu kanıtladı. Kabul ABD ve NATO askerlerine dar gelmeye başladı.

Afgan halkı ABD ve NATO askerlerine duyduğu öfkeyi gösterdi.

ABD son günlerde askeri operasyonlarını arttırdı ve bunun sonucu olarak Helmand eyaletinde 350 sivil Afgan öldü.

Afgan halkı Hamid Karzai rejiminin çürümüşlüğüne de protesto ediyor. Bugüne kadar Harzai hükümetine 12 milyar dolar yardım geldi ama çok az Afganlı bu 12 milyar doların nimetlerinden yararlanabildi.

Birleşmiş Milletler'e göre 7 milyon Afgan sürekli aç. Nüfusun büyük çoğunluğunun ise içme suyu yok.

Unutmadan eklemek gerekli: Hamid Karzai rejiminin bütün bu yolsuzluklara rağmen işbaşında kalması ABD ve NATO askerlerine dayanıyor ve NATO askerleri içinde Türk birliği de var.

Krize sonunda patronlar el koydu. TOBB Kongresinde, birbirlerinin gırtlığını sıkın Ağar, Baykal ve Tayyip Erdoğan elele tutmak zorunda kaldılar.

Parlamente "demokrasi"

Seçimlerden bu yana AKP'nin azınlık hükümeti olduğu anlatılıyor ve bu nedenle de her atacağı adımda "siz azınlıksınız" deniyor. En önemli tartışma ise cumhurbaşkanlığında. "Azınlıksınız, cumhurbaşkanı seçemezsiniz" deniyor.

Gerçekten de AKP bir azınlık partisi. Toplumun çoğunluğu AKP'li değil. Ama AKP azınlık partileri içinde en büyük olanı. Bütün amacı Kürtleri parlamento dışında tutmak ve olabildiğince koalisyon hükümetlerine yol açmamak için oluşturulmuş olan seçim sistemi bu en büyük azınlık partisinin TBMM'de çoğunluk partisi olmasına yol açtı. Ne var ki her fırsatta AKP'ye "siz azınlıksınız" diyen ve AKP'den daha da küçük olan CHP ise TBMM'de hiç hak etmediği ölçüde büyük bir yer aldı ve "ana muhalefet partisi" oldu.

Parlamente demokrasi bir dizi kuraldan oluşuyor. Bu kuralların asıl amacı gerçek muhalefetin parlamentoya yansımalarını azaltmak ve egemen sınıf için istikrarlı parlamentolar oluşturmak. Sistem dünyanın çeşitli ülkelerinde farklı kurallara sahip ama hep aynı amaca hizmet ediyor.

Türkiye'de baraj yüzde 10. Çünkü amaç, yukarıda da belirtildiği gibi Kürt partisini TBMM'ye sokmamak ve koalisyonunuz iktidar oluşturmak. Baraj Kürt partilerinin meclise sokmamak hedefini oldukça iyi bir biçimde yerine getirdi ama son seçimlere kadar koalisyon zorunluluğunu ortadan kaldıramadı. AKP ile birlikte bu hedefe ulaşıldı. Şimdi asıl olarak iki partili bir parlamento var ve CHP'de yüzde 10 baraj sisteminden memnun.

Bugünlerde basın büyük bir yanılgı içinde. Sanıyorlar ki bugün seçim olsa AKP çoğunluğu baş aşağı gidecek. TBMM'ye 3 ya da 4 parti girecek. Parlamente 3 ya da 4 parti girebilir AKP bir ölçüde güç kaybedebilir ama çoğunluğunu koruyacağı açık.

CHP başta olmak üzere, AKP karşıtları eğer azınlık oyu ile AKP'nin TBMM'de yaklaşık üçte iki çoğunluğu olmasına karşıysalar dürüst olmalılar

CHP başta olmak üzere, AKP karşıtları eğer azınlık oyu ile AKP'nin TBMM'de yaklaşık üçte iki çoğunluğu olmasına karşıysalar dürüst olmalılar ve barajın kalkmasını sağlamalıdır.

ve barajın kalkmasını sağlamalıdır. Baraj bütünüyle ortadan kalkarsa, her oyun parlamentoya yansımalarını sağlayan bir sistem benimsenirse o vakit AKP'yi eleştirmekte haklı olurlar. Aksi takdirde AKP'ye siz azınlıksınız diyenler sadece ikiyüzlülük yapmaktalar.

Bush'da azınlık oyları ile iktidara geldi

Bir de dünyanın çeşitli başka ülkelere bakalım. Hemen her yerde iktidar partilerinin seçmenlerin azınlığı ile iktidara geldiklerini görürsünüz.

ABD'de, parlamente demokrasinin kalbinde, Bush seçmenlerin azınlığının oyları ile iktidara geldi. Dünya'daki başlıca ortağı İngiltere başbakanı Blair aynı şekilde seçmenlerin azınlığının oyları ile iktidarda.

Aynı şeyi Fransa'daki ya da Almanya'daki iktidar partileri için de söyleyebiliriz.

Aslında her ülkede uygulanan seçim sistemi o ülkenin egemen sınıfının ihtiyaçları doğrultusunda oluşturuluyor. Çoğunda iki dereceli bir başkanlık seçimi sonucunda seçilen başkanlar istikrarı sağlarken, parlamentolarda farklı sistemlerle egemen sınıfın farklı kanatlarının parlamentoya yansımaları sağlanıyor ama "zararlı" unsurların da parlamento dışında kalması sağlanıyor.

İkiyüzlülük

İkiyüzlülük sadece Türkiye'ye ait bir olgu değil. İran'da Ahmedinejad parlamente demokrasinin birçok ülkede uygulanan sistemi ile yapılan iki dereceli başkanlık seçimlerinde rakibi "serbest pazarıcı", "reformist" rakibi molla Rafsanjani'ye fark atarak

kazandı. Ama Batı'nın "demokratları" Ahmedinejad'ı kabul etmiyorlar.

Aynı şekilde Filistin'de Hamas seçimleri farklı bir biçimde kazandı. ABD ve diğer Batılı "demokratlar" Hamas'ı tanımamaya çalışıyorlar.

AKP çoğunluğun oyunu alarak seçilen Hamas temsilcisini çağırıldığında ise AKP'ye "azınlıksınız" diye eleştiren aynı güçler gene AKP'yi eleştirmekteydiler. Kendisi azınlık oyu ile seçilmiş olan Baykal ya da Bush ya da Blair hem parlamente demokrasiyi savunup hem de nasıl Hamas'a karşı olabilirler? Sadece ikiyüzlü sahtekarlar olarak bunu yapabilirler.

Tek demokrasi parlamente demokrasi mi?

Egemen sınıfın ve onu savunanlara göre en iyi yönetim biçimi parlamente demokrasi. Oysa parlamente demokrasi en başta nüfusun çok önemli bir kısmının hiç bir biçimde güvenini kazanmıyor ve bu kesim seçimlerde oy dahi kullanmıyor. Bu nedenle çok sayıda ülkede seçimlere katılım zaman zaman yüzde 50'ye kadar düşmekte.

Öte yandan parlamente demokrasi temsili bir sistem. Birilerine yönetme yetkisi veriliyor ve bu yetki sorgusuz sualsiz 4-5 yıl kullanılıyor. Geri çağırma hakkı yok.

Oysa işçi sınıfının toplumsal devrimlerden sonra kurduğu bir başka yöntem var. Buna işçi konseyleri veya işçi meclisleri deniyor. Hayatın pratiğinden çıkan bu işçi meclisleri aslında grev komiteleri. Çalışanlar işyeri temelli seçimler yapıyorlar ve seçtikleri temsilcilerini şehir meclisine yolluyorlar. Şehir meclisleri seçtikleri temsilcilerini ülke meclisine yolluyorlar.

Bu sistemde seçilen her temsilci kendisini seçenler tarafından geri çağırılabilir. Seçilenlerin ücreti ortalama bir işçi ücreti kadardır. Bu iki kural işçi meclislerini ve onlara dayanan bir hükümeti parlamente demokrasiye ve ona dayanan bir hükümetten kat be kat daha demokratik yapar.

Hrant Dink yine saldırıya uğradı

Agos gazetesinin Genel Yayın Yönetmeni **Hrant Dink**, yazarı **Aydın Engin**, Yazı İşleri Müdürü **Arat Dink** ve Sorumlu Müdür **Serkis Seropyan**'ın "yargıyı etkilemek"ten yargılandıkları davada saldırıya uğradılar.

Hukukçular birliği adlı faşist örgütlenmeden **Kemal Kerinçsiz** ve emekli generak **Veli Küçük**'ün de aralarında olduğu küçük ama saldırgan grup mahkeme salonunda bile kalem, bozuk para atarak provokasyon yarattılar. Sanık avukatları da bu saldırgan faşist gruptan sizi de izliyoruz diye tehdit aldılar. Duruşmayı izlemeye gelenler de bu faşist grubun saldırısına uğradı. Polis bütün olaylarda saldırganlara müsamahakar davrandı.

Uzun süredir bu ülkede **Hrant Dink**'e karşı bir linç girişimi var. Bunu arkasında duranlar her karanlık olayın içinden çıkan simalar. Örneğin emekli general **Veli Küçük**. Adı Susurluk davasında da geçti, danıştay olayında da. Asıl yargılanması gerekenler bunlar. **Hrant Dink**'e ise yanında olduğumuzu göstermemiz için, 4 Temmuz'ta ertelenen davasında destek veremeliyiz.

ÖSS: Öğrencileri Soyma Sistemi

12 sene okuyan bir öğrenci bu sürenin sonunda büyük olasılıkla eğitimini bitirmek zorunda. Çünkü üniversiteye girmek ve eğitime devam edebilmek için ÖSS'yi kazanması ve sonra da doğru seçimleri yapması gerekiyor.

Öğrenciler eğer ÖSS'yi kazanamazlarsa iş bulabilmek için hiçbir özellikleri olmadan işsizler ordusuna katılmak zorundalar.

Yapılan bir araştırmaya göre baştan aşağı ezber dayanan, ırkçı, şoven bir eğitimin sonunda her bir öğrenci ortalama 2.15 yıl dersanelere giderek sınavı hazırlanmak zorunda. Dersanelere gitmeden ÖSS'yi kazanmak hemen hemen olanaksız.

Her bir öğrenci 2.15 yılda ortalama 2,900 YTL dershaneye, 1,800 YTL yol, yemek gibi yan harcamalara, 900 YTL kitaplara, 160 YTL sınav harcına, 250 YTL rapor almak için toplam 6 bin YTL harcamakta. Pek çok öğrenci ise dersane de aldığı eğitimi de yetersiz bularak bu 2.15 yıl içinde 800 YTL'lik özel ders de almaktadır.

Böylelikle toplam harca-

ma 7,000 YTL'ye yaklaşmakta.

Her yıl 2 milyona yakın öğrenci ÖSS'ye katılmakta. Bu öğrencilerin bir yılda dersanelere verdikleri para 8,5 milyar dolar ediyor. Son 15 yılda 25 milyon öğrencinin ÖSS'ye katıldığı hesaplanırsa bu 15 yıl içinde 40 milyar dolara yakın para bu sektöre akmış durumda.

Ortalama bir üniversite

500 milyon dolara mal oluyor. Bu durumda her yıl dersanelere akan para ile 17 üniversite inşa etmek mümkün.

Kısacası öğrenci ailelerini soymaktan başka hiçbir anlamı olmayan ÖSS olmasa liseyi bitiren hemen bütün öğrenciler yeterli üniversite olduğu için bir üniversiteye girme şansına sahip olabilirlerdi. ÖSS diğer taraftan

bütünüyle rekabetçi bir sistemin ilk büyük adımı. Öğrenciler daha liseyi bitirir bitirmez ÖSS ile birlikte birbirlerine rakip hale getirilmekte ve rekabet içine sokulmaktadır.

Daha sonra ise bütün eğitim yaşamları boyunca bu rekabetçi ortam giderek artarak sürmekte. Liseli ve üniversiteli gençlik bu rekabetçi ve soyguncu sisteme bütünüyle karşı çıkmalıdır.

NÜKLEER SANTRALLER

Enerji Bakanı'nın parlamentoda açıkladığı gibi İngiltere'deki nükleer santrallerde 1997'den bugüne kadar 57 kaza olmuş durumda. Geçen yıl Sellafield adlı santralde 3 kaza oldu. Bunlardan birisi büyük miktarda radyasyonun ortaya çıkmasına neden oldu.

CHP'li başkan: "Arsalarımıza sahip çıkalım"

Sevimli tatil beldemiz Altınoluk'ta CHP'li belediye başkanı İsmail Aynur geçen hafta Çınaraltı Çay Bahçesi'nde bir halk toplantısı düzenlemiş. "Halk" partili bir başkanın "halk" toplantısı düzenlemesi ne kadar güzel, doğrudan demokrasinin ne güzel bir örneği!

Bir de bu toplantıda halkın sorunlarıyla ilgilenilse daha da iyi olacaktı!

CHP'li başkan Aynur şöyle konuşmuş: "Arsa ve arazi sahiplerine sesleniyorum. Yabancılar yer satmayın. Yaşadığınız yere

sahip çıkın. Yabancılar tatile gelsin. Paralarını bırakıp gitsinler". Sonra eklemiş, "Yabancı derken, yurtdışından gelenleri kastediyorum".

Altınoluk halkının yakıcı sorunu, arsa, arazi ve ev sahiplerinin yerli veya yabancı olmaları mıdır? Yoksa, gelir ve mülk dağılımının eşitsizliği midir? Toprak satan kişinin sorunu, toprağı alanın milliyeti midir, yoksa toprak satmak zorunda kalmış olması mıdır? Ya topraksız, mülksüz olanların sorunu

nedir? Yerlilik yabancı mı, mülksüzlük mü?

Sayın Aynur'un CHP içinde yükselmesini bekliyorum. Partisinin temel siyasetini iyi kavramış çünkü: Önemli olan mülk ve gelir sorunu değil, milliyet sorunudur. Önemli olan insan değil, insanın yerliliği ve yabancılığıdır. Yabancıysa değersizdir, kerizleyebiliriz, parasını bırakıp gitsin.

CHP içinde yükselmesinin önünde beklenmedik bir engel çıkarsa, Sayın Aynur'un önü yine de açık. MHP'yi deneyebilir.

Komplot teorileri

İşin içinde bir iş var

Mustafa Metin

Danıştay cinayeti politik atmosferi fena karıştırdı. Cinayetten sonraki 24 saat, 24 dizisindeki gibi gergin geçti. Katilin cinayeti Danıştay'ın "türban kararı" nedeniyle işlediğini söylemesi, milliyetçi-ülkücü-laik cepheyi coşurdu.

Bu coşku 24 saat sürdü. At izi itine karıştı ama cinayeti işleyen ve planlayanların bir "ekip" ve katilin faşist bir geçmişi olduğu açığa çıkınca, cinayeti işleyenlerin milliyetçi-ülkücü-laik cephenin nefertleri olduğu bir bir ortaya dökülünce, kumpas,

kumpas sahiplerinin kursağında kaldı.

Yine de şunları söyleyebilecek bazı adamlar var: "Bu cinayeti türban kararı yüzünden işlediğini itiraf eden bir kişinin eylemini, neredeyse devletin, ordunun üzerine yıkmaya kim kalktı?"

Duyan da bu devletin temelinde ateizmin yattığını sanacak.

En çok İmam Hatip lisesi, 12 Eylül darbesinin ardından açılmadığı sanki. Sanki yıllarca, devletin koruyucu kanatlarına sığınan faşistler, okullarda oruç tutmadı diye onlarca öğrenciyi satırlarla doğrayıp, oruç cinayetleri işlemediler.

"Ya Allah bismillah..." şeklinde devam eden slogan, faşist grupların kitlesel saldırılarda kullandığı en yaratıcı bağırma şeklidir.

Muhtemelen kendisi de bir kumpasçı olan ABD ordusundan emekli bir general kumpası şöyle anlatıyor: "Ancak içerden küçük bir grup neler döndüğünü bilir. Kumpas bir avuç kişi için kitleler feda edilerek işler."

Ne var ki kumpas kitleleri tek bir eylemle tek bir hedefte birleştirmeyi başaramaz. Kitleler robot değildir. Bambaşka nedenlerle işlenen bir cinayetin hızla bir kumpasa ve kitlelerin etrafında kamplaşacağı bir odağa dönüşmesi için bir dizi mekanizma çalışmaya başlar.

Danıştay cinayetini işleyenlerin amacı ister hükümeti yıpratmak, ister türban kararını "yargılamak" ya da ister cumhurbaşkanlığı seçimlerini tartışmalı hale getirmek olsun. Cinayeti işleyenlerin meşrebi netlik kazanana kadar geçen kısa süre içinde, Genelkurmay ve cumhurbaşkanı halkı eyleme, CHP, İşçi Partisi, MHP ve Cumhuriyet gazetesi ve bircümle milliyetçi-ülkücü odak halkı hükümete karşı birleşmeye çağırırdı. Cinayetin Susurluk'la, Kızılelmacılara bağlantısının açığa çıkmasına rağmen, Ertuğrul Özkök, Emin Çölaşan ve İlhan Selçuk gibileri kararlı bir biçimde, milliyetçi odağı savunmaya devam ettiler.

Büyük sermayenin AKP'nin üzerini çizdiğini anlatmaya başladılar.

ABD'nin de AKP'den vazgeçtiğini sinsi bir biçimde anlattılar.

Bu yüzden işlenen cinayet, hükümete cumhurbaşkanlığı ve ABD'nin savaş politikaları, özellikle İran'a yönelik müdahale konularında, birincisinde Türk ordusuyla, ikincisinde George W. Bush'la iyi geçime, uzlaşma mesajlarını sert bir biçimde veren bir koronun sesini yükseltmesine neden oldu.

Ve AKP bir kez daha çuvalladı.

ABD, AKP'den 1 Mart'ın hesabını sormak için iyi bir fırsat ele geçirdi. Recep Tayyip Erdoğan'dan İran'ın nükleer enerji ile ilgili çalışmalarını ve yaşanan krizle hem kişisel hem de hükümet olarak ilgilenmesini istedi. Şemdinli bombacılarının ardından sonuna kadar gidemeyen AKP, Danıştay cinayetinin ardından da sonuna kadar gidemeyecek.

Gitmesi de imkânsız. Neo liberal bir partinin demokrasinin sınırları da en fazla bu kadar olabilir.

Bu kez de Kurtlar Vadisi'ni yayından kaldırmak, milyonlarca insanın kendi eylemine bağlı.

Barışın sesi kısılamaz

TRT, bütçesinin yüzde 70'i halk tarafından karşılanan ve kamu hizmeti yapan bir yayın kurumudur. Ama yayın politikalarının halkla, halkın, kitle örgütlerinin talepleriyle hiçbir ilgisi yok.

Bunun yeni bir örneği geçtiğimiz haftalarda yaşandı. TRT radyo programcısı bir çalışan, Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu'nun Mart ayında Kadıköy'de düzenlediği Barış Panayırı ile ilgili bir haber yaptığı için soruşturulmaya uğradı.

Irak işgaline karşı yapılan Barış Panayırı haberi yaptığı için sansürcü zihniyetin baskısına uğrayan çalışanla dayanışmak ve sansüre karşı çıkmak için 7 Haziran'da TRT İstanbul radyosu önünde eylem yapılacaktır.

7 Haziran
saat 12.30

TRT İstanbul radyosu

Tüpraş halkındır

Danıştay kararına rağmen kanunsuz bir biçimde Koç/Shell ortaklığına devredilen Tüpraş için Petrol-İş sendikasının önderliğinde bir inisiyatif oluşturuldu.

"Tüpraş Halkındır Hareketi" adını taşıyan bu inisiyatif geçen hafta yaptığı toplantı sonucunda daha aktif bir mücadele çizgisinin benimsenmesine karar verdi.

Tüpraş Halkındır Hareketi'nin açıklamasına göre bugün Koç'un 97 şirketi ve 82 bin çalışanı var. Koç'a bağlı bu 97 şirketin toplam cirosu 18 milyar dolar, Tüpraş'ın cirosu ise 20 milyar dolar.

Tüpraş Halkındır Hareketi'ne göre bu tam bir gasp operasyonudur.

Esme CHOONARA

Malezya, Yeni Zelanda ve Portekiz güçlerinin yanı sıra 2 bin Avustralyalı asker Doğu Timor'a girdi. Avustralya bölgesindeki tüm politikaları belirlemeye çalışıyor.

Uzun yıllar Endonezya'nın işgali altındaki Doğu Timor 2002 yılında bağımsızlığını kazandı.

Emperyalist güçlerin Doğu Timor'a girmesinin nedeni yaklaşık 1 aydır başkent Dili'de süren çatışmalar. Çatışmalarda şimdiye kadar 27 kişi öldü.

Dili'deki olayların çıkmasının nedeni grev yapan ve ordudaki ayrımcılığı protesto eden 600 askerin ordudan ihracı.

Doğu Timor'un 1500 kişilik ordusuna bağlı atılan askerler silahlarını geri vermeyi reddetti. Bunun ardından gösteriler ve çatışmalar hızla yayıldı.

Doğu Timor hükümetinin çoğunluğu kurtuluş savaşında yer almış eski savaşçılar.

Askerlerin ordudan ihracının arkasında ise başkan Xanama Gusmao ile başbakan Mari Alkatiri arasındaki çatışma var.

Mari Alkatiri Avustralya birliklerinin Doğu Timor'a girmesine karşı. Gusmao ve dışişleri

Doğu Timor'daki kriz emperyalistlerce çözülemez

bakanı Ramos Horta ise destekliyor.

Avustralya başbakanı John Howard ise Doğu Timor'un "daha iyi yönetilmeye ihtiyacı olduğunu" söylüyor.

Ancak Avustralya, ABD ve diğer emperyalist ülkeler Doğu Timor'un yoksulluğunun nedeni.

Çeşitli çevreler Avustralya'nın "barışı korumak" bahanesiyle adaya girmek için bu durumu bilerek yarattığını iddia ediyorlar.

Adanın ilk işgalcisi 1600 yıldan beri Portekiz'di. Ardından Endonezya Doğu Timor'u işgal etti ve ada halkı bağımsızlık için uzun bir mücadele verdi.

Portekiz'de 1974-75 Devrimi olunca Portekiz adadan çekildi. Bir hafta sonra Endonezya diktatörü Suharto'nun birlikleri adayı işgal etti.

Doğu Timor'un Endonezya birlikleri tarafından işgali ABD Başkanı Ford'un Endonezya'ya ziyaretinden 1-2 saat sonra başladı.

Gazeteci John Pilger'in yazdığı gibi ABD, İngiltere ve Avustralya işgali desteklediler.

24 yıl süren bağımsızlık savaşı boyunca Doğu Timor halkının üçte biri demek olan 200 bin

insan öldü.

Endonezya ordusu sonunda adayı terk ederken her şeyi tahrip etti ve bine yakın insan öldürdü.

Bağımsızlıktan sonra Doğu Timor yoğun bir ekonomik krize yuvarlandı. Dünyanın en yoksul ülkelerinden birisiydi.

Nüfusun yarısının içme suyu yok. Yüzde 40'ı aç.

Son günlerdeki yağmanın başlıca hedeflerinden birisi de Dünya Gıda Programı'nın depolarıydı.

Bu arada Avustralya Doğu Timor ile arasındaki tartışmalı petrol ve doğal gaz kaynaklarının gelirlerini Doğu Timor'a vermeyi reddediyor.

Sene başında Avustralya hükümeti Timor denizindeki petrol yataklarını işletmeye devam etmek üzere anlaşma imzaladı. Oysa petrol yatakları

Doğu Timor'a çok daha yakın. Avustralya ve Dünya Bankası yıllar süren bağımsızlık savaşı boyunca büyük ölçüde tahrip olan Doğu Timor pirinç sanayisinin yeniden işler hale gelebilmesi için yardım etmeyi reddetmekte. Avustralya ayrıca Doğu Timor'a giden yardımların tahıl ambarı yapılmasında kullanılmasını da reddediyor. Yani Doğu Timor halkını açlığa mahkûm ediyor.

John Howard "Doğu Timor'da yeni bir hükümet gerekli" diyor ve Avustralya ordusu şimdi Doğu Timor'u işgal ederek adaya "demokrasi getiriyor".

Avustralya ordusu daha öncede Amerikan ordusunun yanı sıra Afganistan2a, Irak'a ve salamon Adalarına girdi.

Doğu Timor halkının bağımsızlık savaşını güçlü bir biçimde destekleyen Avustralya halkı şimdi Avustralya'nın Doğu Timor'a müdahalesine dikkatle bakmalıdır. Bu barışçı bir girişim değil bir emperyalist müdahaledir.

Endonezya işgaline karşı çok cesurca savaşmış olan Doğu Timor halkı şimdi yeni işgalcilerden kurtulmak zorunda. Ama aynı zamanda ekonomik bağımsızlığı da elde etmeyi başarmalı.

Danimarka'da gösteri

Geçen hafta Danimarka'nın çeşitli kentlerinde 110 bin kişi hükümetin sosyal haklara saldırısını protesto eden gösterilere katıldı.

Anders Fogh Rasmussen'in sağcı hükümeti emeklilik haklarına saldırıyor. Öğrencilere ve işsizlere verilen sosyal yardımları kesmek istiyor. Rasmussen ayrıca göçmen işçilerin daha düşük ücretle çalışmasını planlıyor.

Mücadeleden sonra Nepal'deki değişim

Nepal'de demokratik cumhuriyet mücadelesi geçen hafta bir dizi kazanım daha elde etti.

Gösterilerin arkasından kral Gyanendra'nın kurulmasına boyun eğdiği geçici hükümet bir dizi yeni karar aldı.

Dokunulmazlığını kaybeden kral artık ordu üzerindeki kontrolünü de kaybetti. Nepal'deki ordu dahil bütün resmi kurumlardan "kraliyet" terimi kaldırıldı. Ayrıca artık Nepal eskiden olduğu gibi bir "hindu" devleti değil laik bir devlet.

Geçen hafta geçici hükümetin büyük ölçüde demokrasi hareketinin baskısı altında olduğunu gösteren bir gelişme yaşandı.

Hükümetin değişimler-

den vazgeçtiğinin söylenmeye başlaması üzerine sokaklara çıkan göstericiler sokaklardaki otomobilleri yakmaya başladılar. Ancak hükümetin yeni reformları açıklaması üzerine ise her tarafta zafer gösterileri yapıldı.

Ama daha hala en az önemli sorun çözülmemiş olarak ortada duruyor.

Birinci sorun ülkenin bütün kırsal bölgelerini elinde tutan Maocu Komünist Partisi yasallaşacak mı?

İkinci sorun ise Nepal ordusu yeni kurucu meclis için yapılacak seçimler sırasında da sokaklarda elinde silah dolaşmaya devam edecek mi?

Bu sorunların çözülmesinde hata yapılması yeni bir mücadele dalgasının başlamasına yol açabilir.

Mısır

Demokrasi aktivistleri kazandı

Mısır hükümetinin geçen Kasım ayında yapılan seçimlerde birçok sandıkta yolsuzluk yapıldığını söyleyen iki hâkimi gözaltına aldıktan sonra serbest bırakmak zorunda kalması bu ülkedeki demokrasi aktivistleri için önemli bir zafer oldu.

Müslüman Kardeşler ve Kifaya (Yeter) adlı demokrasi hareketinin örgütlenmesinden aktivistler geçen hafta dördüncü kez bir araya gelerek gösteri yaptılar. Gösteride 400'den çok insan gözaltına alındı.

Mahmud Mekki ve Hisham Bastawisi adlı hâkimler yüksek mahkemenin disiplin kuruluna çıkarılacaklardı. İki hâkim yalancılıkla suçlanıyordu ve görevden uzaklaştırma cezası ile yüz yüzediler.

İki hâkimin yargılanması demokrasi hareketi için bir mücadele alanı oldu. Demokrasi hareketinin aktivistleri bu dava nedeniyle ile Hüsnü Mübarek'in polis devlerine karşı muhalefeti yükseltebildiler. Demokrasi aktivistleri hükümetin yargıya müdahalesini protesto ediyorlardı.

Yoğun protestolar nedeniyle Mısır hükümeti bir kalp krizi geçirdiği için mahkemeye gelemeyen Bastawisi ve Mekki hakkındaki iddialarını geri çekti. Mahkemenin durması iki yargıcın "yargının bağımsızlığı" kampanyalarına devam etmelerinin önünü açtı.

Bu arada, aynı gün Al-Ghad adlı partinin lideri her tarafından sarılı seçimlerinde Hüsnü Mübarek'e karşı aday olan Ayman Nour bir başka mahkemede yargılandı ve 4 yıl hapis cezasına mahkûm edildi. Seçimlerde hile yaptığı gerekçesi ile yargılanan Nour'un taraftarları davanın bütünüyle düzmece olduğunu iddia ediyorlar.

Hükümet her iki mahkemeden önce gösteri yapılmasını gerektirdiğini açıkladı. Tehditler savurdu. Bütün bu tehditlere rağmen binlerce gösterici mahkemelerin önüne geldi.

Bu gösterilere katılan Aida Saif al-Dawla şöyle söylüyor:

"18 Mayıs en vahşi günlerden biriydi. Onbinlerce polis Kahire'nin merkezindeki yolları kesmişlerdi. Polis bir gece önceden yüksek mahkemenin hemen yanındaki binada olan gazeteciler sendikasının binasını işgal

etmişti.

"Sabah uyandıığımızda her tarafımızın sarılı olduğunu gördük. Mahkeme sabahı bir toplantı yapmayı planlayan Metal İşçileri Sendikası da polis tarafından işgal edilmişti. Metal işçileri polisi püskürttüler ve sokakta toplantılarını yaptılar.

"Yargıç Mekki suçsuz bulununca polisi yararak gazeteciler sendikasına geldi ve buradaki göstericilere bir konuşma yapmak istedi. Binanın içinde mahsur kalan göstericiler yargıç Mekki'ye çiçekler attılar.

Mekki hâkimler Kulübünün başkanının kendileri hakkındaki mahkemeyi çok sert bir biçimde eleştirdiğini söyledi.

Mahkemedeki zafer öğrenilince polis ülkenin çeşitli yerlerinde toplanmaya çalışan göstericilere saldırıya başladı.

Mısır demokrasi aktivistleri dünyanın her yerinde Mısır elçilikleri önünde

gösteriler yapılmasını talep ediyorlar. Bu çağrı üzerine Londra, Paris, Atina, Seul, Chicago, New York, Montreal ve Beyrut'ta Mısır elçilikleri önünde gösteriler yapıldı.

Bu arada Kahire'nin yakınındaki Tora hapis-hanesindeki politik tutuklular hakkında da yeni haberler geliyor. Yüzlerce kişi günlerdir tutuklanarak bu korkunç hapishaneye yollanıyor.

Gözaltına alınanlar yargı önüne çıkmadan 15 gün tutuklu kalıyorlar. Bu gözaltı kararı yenilenebiliyor ve tutuklular uzun bir süre yargı önüne çıkmadan gözaltında kalıyorlar.

Gözaltına alınanların çoğu Başkan Hüsnü Mübarek'e hakaret etmekten ve trafiği aksatmaktan gözaltına alınıyorlar!

Tora hapishanesinden gelen haberlere göre tutukluların saçları sıfır numaraya tıraşlanıyor ve kendilerini tehdit eden tutuklularla birlikte hücrelere konuyorlar.

Hapishane yönetimi tutuklulara ihtiyaçları olan ilaçları vermiyor.

Politik tutuklular hapis-hane yönetiminin tutumunu protesto eden bir bildiri yayınlayarak açlık grevine başladılar.

Açlık grevinin ikinci gününde hapishane müdürü geri adım atarak tutuklulara kısmi özgürlükler tanıdı. Artık politik tutuklulara gazete, ilaç ve yeterli gıda veriliyor.

Laik cephenin ma

Danıştay'a yapılan silahlı saldırının ardından tüm laik cephe; ordu, Kemalistlerin tamamı, CHP, İşçi Partisi, Kızılelma Koalisyonu, Atatürkçü Düşünce Derneği gibi dernekler, Cumhuriyet Gazetesi, Kanal Türk gibi TV kanalları, her türden milliyetçi akım ve faşistler AKP Hükümeti'ne saldırarak konuyu laiklik eksenine çekmeye çalıştılar.

CHP lideri Deniz Baykal işi sağ partilere birlik çağrısı yapmaya kadar ileri götürdü.

Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök yapılan protesto gösterilerinin bir tek günle sınırlı kalmaması, her güne yayılması gerektiğini duyurdu. Kanal Türk'te emekli bir generalle birlikte bir söyleşi programına sürekli katılan Mine G. Kırıkkanat ise her zaman ki azgın saldırganlığıyla, suçu İslam'a yıkmaya çalıştı.

Cenaze törenine katılan hatırı sayılır bir kalabalık, yine cenazeye katılan bakanlara saldırıda bulundu. Anıtkabir'de askerlerle birlikte yukarıda sayılan kurum ve kuruluşlara üye binlerce insan türbana karşı laiklik eylemine çevrilen bir gövde gösterisi yaptı.

Sonuç olarak konu türban sorunuymuş ve bu sorunu yaratan da hükümetmiş gibi gösterilmeye çalışıldı. Hatta Genelkurmay Başkanı'nın eylem çağrısını överek eylemlere 'sivil darbe', 'halkın sesi' gibi yakıştırmalarda bulunanlar çıktı. Tüm bunların amacı cumhurbaşkanlığı seçimleri ve erken seçimler öncesinde laik cepheye puan kazandırmaktır.

Susurluk bağlantıları Ancak saldırıyı düzenleyen kimliği ortaya çıkıp olayda parmağı bulunanlar birer birer açığa çıkmaya başlayınca anlaşıldı ki kazın ayağı öyle değilmiş. Bir kere saldırıyı gerçekleştiren avukat Alparslan Arslan Büyük Birlik Partisi'ne bağlı bir faşist. Daha öğrencilik yıllarında elinde satırla solcu avına çıktığı TV kameralarıyla tespit edilmiş. Kendisini tanıyan öğrenci üyelerimiz bile var.

Ayrıca Sedat Peker'in avukatının yanında staj yapmış.

Arslan'ın bağlantısı bulunan eski yüzbaşı Muzaffer Tekin ile emekli binbaşı Zekeriya Öztürk'ü ise Susurluk'tan tanıyoruz. Bunların da yine Susurluk'tan tanıdığımız Veli Küçük ve İbrahim Şahin gibi isimlerle bağlantısı kuruldu.

Yapılan operasyon sonrası tutuklananları savunan avukat da kamuoyunun son günlerde yakından tanıdığı bir isim: Kemal Kerinçsiz. Yani Hrant Dink, Ermeni Konferansı gibi olaylarda gündeme gelen faşist avukat.

Tüm bu bilgiler birleştirilince Başbakan'ın da daha ilk günlerde belirttiği gibi ortaya bir çete ve derin devlet uzantısı çıkıyor. Saldırının Susurlukçu çeteler tarafından gerçekleştirildiği ve bunun da en üst düzey komutan ve bürokratların izni ve onayı olmaksızın yapılmayacağı ortada.

Laik cephe duvara tosladı

AB süreci hızlandığından beri ordu ile hükümet, hükümet ile devletin şahin kanadı arasında bir çekişme yaşanıyor. Savaşın devamından yana olan şahin kanat Kürt sorununu kaşıyor. Ama Şemdinli'de patlayan olaylar sonrası Kürt sorununun ve savaşın sürmesinden kimin ne çıkarı olduğu anlaşıldı. PKK'nin üzerine yıkılmaya çalışılan pek çok eylemin altında ordunun ve şahin kanadın imzası olduğu ortaya çıktı.

Şimdi şahin kanat ikinci kez teşhir oluyor. Kürt sorunuyla aynı anda gündemde tutarak laik cephenin de desteğini arkalarına almak isteyenler, bir yandan da türban sorununu kaşıyorlar. Hükümete buradan vurup zayıflatmaya çalışıyorlar. Ama ikinci kez duvara tosladılar. Saldırıyı faşist tetikçiler eliyle örgütlenen şahin kanadın çetelerinin yaptığı gün gibi ortaya çıktı.

Geçmiş olsun laik cephe, buradan da puanları AKP Hükümeti topladı! Gene yaya kaldınız!

Genelkurmay çekişmesi

Şu an Genelkurmay'ın başında bulunan Hilmi Özkök'ün görev süresi 30 Ağustos'ta doluyor. Şimdiki Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt'ın da öyle.

30 Ağustos orduda Yüksek Askeri Şura'nın toplandığı tarihtir. Atamalar ve emekliye sevk etmeler yapılır. Yasaya göre bir komutan orgeneral olarak en fazla dört yıl görev yapabilir. Eğer bir kuvvet komutanlığına getirilirse bu süre iki yıl daha uzar. Eğer buradan da Genelkurmay Başkanlığı görevine atanırsa bu süre dört yıl daha uzar. Aksi takdirde emekliye sevk edilir.

Şemdinli sanıkları için 'tanırım, iyi çocuklardır' diyen Büyükanıt'ın durumu böyle. 30 Ağustos'ta ya emekli olacak ya da Genelkurmay Başkanı. Ve bu atamaları imzalama

yetkisi Başbakan'ın yani şu anda hedef tahtası haline getirilen Tayyip Erdoğan'ın. Görev süresi yasal olarak dolan Büyükanıt şahin kanadın en önemi temsilcisi. Hilmi Özkök'ten çok daha saldırgan ve darbeci bir komutan. Savaşın devamından yana. Irak sınırına 250 bin asker kaydırın o. Ve her ne olursa olsun Genelkurmay Başkanı olmak istiyor.

Ancak Tayyip eylemlerin devam etmesi çağrısından sonra 'Bedelini ödersiniz' açıklamasını yaptı. Yani 'Seni emekli ederim' dedi. Bu durumda çekişmenin bu arenada yaşandığını düşünmemek için hiçbir sebep yok. Ordu hükümetin gözünü korkutmaya çalışıyor. Hükümet bazen geri adım atıp bazen de tepki veriyor.

Komutanlar yargılanmalı

Cenaze töreninde bakanlara fiili ve sözlü saldırıda bulunuldu. Bu saldırı yasalara göre bir suç. Hatırlanacak olursa Başbakan'ın bir gezisinde kendisine yumurta atan Halkevi üyesi gençler yargılanıp suçlu bulundu ve tutuklandı.

Yasalara göre suç sayılan bir fiili övmek de suç. Öyleyse bakanlara saldırı eylemini öven ve hatta devamını isteyen Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök suç işlemiştir ve yargılanmalı, Halkevi üyesi gençler tutuklandıysa o da tutuk-

lanmalıdır.

Ya Cumhurbaşkanı Sezer? Anayasa mahkemesi başkanı olduğu için "yargının insanı" diye biliniyor. Ama o da Genel Kurmay Başkanı gibi suç sayılan bir fiili övüyor

Ne Cumhurbaşkanı yargılanacak ne de Genel Kurmay Başkanı tutuklanarak yargılanacak. İkiside ellerini kollarını sallayarak gezecekler ve belki de yeni suçlar izleyecekler. Demek ki hukuk sistemi sadece ezilene karşı işliyor.

Ya da cumhurbaşkanlarını, genel kurmay başkanlarını yargılamak için Nepal'de olan türden gelişmeler yaşanmalı.

Nepal'de kralın dokunulmazlığı kaldırıldı. O da artık bütün Nepal vatandaşları gibi yargılanabilecek.

İşkesi düştü

GÖRÜŞ

Elveda CHP!

Baykal'ın CHP'si nihayet dört yıldır izlediği siyasetin mantıksal sonucunu çıkardı ve sosyal demokrasiyle, "sol" ile hiçbir ilişkisi kalmadığını ilan etti. "Ben işçilere de, işverenlere de, herkese çağrıda bulunuyorum. TÜSİAD'a, TOBB'a, Türk-İş'e, esnaflara, çiftçilere, meslek kuruluşlarına çağırıyoruz..." dedi Baykal. Koç Grubu'nun davetine katıldığını anlattı, Mustafa Koç'un Türkiye'nin laikliğine ne kadar önem verdiğini anlattığı için.

Yanlış anlaşılmasın, sosyal demokrasinin sermayeyle, sermayenin kurumları ve temsilcileriyle hiçbir ilişkisi olmayacağını, sadece emekçi kesimleri temsil ettiğini, edeceğini iddia etmiyorum. Dünyada gelmiş geçmiş ve şu anki sosyal demokrat partilerin hepsi, iktidara geldiklerinde söz konusu ülke kapitalizminin çıkarlarını temsil etmiştir. Bazıları, bunu biraz daha güleryüzlü, emekçilerin çıkarlarını birazcık hesaba katan bir şekilde yaptıklarını iddia eder, ama bu bile kuşkuludur. Özellikle son yıllarda, sosyal demokrat partiler neoliberalizmi uygulayan, meşrulaştıran, işçi sınıfına kabul ettirilmesinde baş rolü oynayan partiler olmuş, yüzlerindeki hafif gülümseme bile silinmiştir. Schröder ile Blair'in sosyal demokrat olduklarını, Almanya ve İngiltere'de Kohl ile Thatcher'ın bile uygulamaktan çekindiği neoliberal politikaları bu ikisinin çatır çatır uyguladığını hatırlamak yeter.

Ama en azından muhalefet oldukları dönemlerde bu partiler solda durur, sol bir dil kullanır, gelir dağılımını düzeltmekten, sendikalardan yana yasalar çıkartmaktan söz eder. Onların bu duruşu, ülkede bir muhalefet havası yaratır, egemen sınıfın doğrudan temsilcisi olan partileri zora sokar, çıkarları yok sayılan geniş kitlelerin seferber olmasını sağlar.

CHP ise, ana muhalefet partisi olduğu üç buçuk yıl içinde, sadece bir konuda, tek bir konuda muhalefet etmiştir. Karşısında büyük sermayenin tüm taleplerini hayata geçiren, TÜSİAD'ın bir dediğini iki etmeyen, bu ikisini en iyi nasıl yapacağını ayrıntılarını İMF'den öğrenen bir hükümet var. Özelleştirme, sendikasılaştırma, sigortasızlaştırma doğrultusunda emin adımlarla ilerleyen bir hükümet var. Ve CHP bunların hiçbirini değil, tek bir konuyla ilgileniyor: Laiklik elden gidiyor!

Bu hükümet laiklikten ödün veren, şeriata doğru giden tek bir adım atmamış olduğuna göre, seçmenlerinin dindar kesimini en çok ilgilendiren türban konusunu bile çözmemiş olduğuna göre ve en kazma kemalistler dışında herkes bunun farkında olduğuna göre, laiklik yaygarası ne CHP'ye oy kazandırıyor, ne de AKP'yi yaralıyor. Ama ne oluyor, memlekette geniş kitleleri ilgilendiren temel konularda muhalefet olmadığı için, AKP neoliberal programını tıkır tıkır uygulamaya devam ediyor.

Dahası, ekonomik konularda kitleleri uyaran ve seferber eden bir muhalefet odağı olmak bir yana dursun, CHP Kürt sorunu, Ermeni sorunu, Kıbrıs sorunu, insan hakları ve demokrasi gibi konularda hükümetin çekingenliği atmayı düşündüğü adımlara karşı milliyetçileri, faşistleri, ülkücüleri seferber eden, yüreklendiren, meşrulaştıran bir odak görevi görüyor.

Bütün bunlardan iki sonuç çıkar. Birincisi, emekçi kitleler açısından Türkiye'de sorun hayali bir şeriat tehlikesi değil, bu hayaleti öne sürüp gerçek muhalefet alanlarının üstünü örten, her tür muhalefeti güdükleştiren kemalizmdir. İkincisi, milliyetçilikten ve neoliberalizmden uzak yeni bir kitlesel sol parti yaratığımız güne kadar, İMF'cilerle laiklik çığırkanları arasında ezilip duracağız.

Roni Margulies

Çeteler ve faşistler gizleniyor

Saldırını türban ve laiklik ekseninde tartışmak, aslında, ikide bir açığa çıkan, devlet içinde yuvalanmış faşist çetelerin yüzünün gizlenmesine yol açıyor. Hükümeti zayıflatmaya çalışırken çeteler gizleniyor demokrasi zarar görüyor.

Atılmaya çalışılan küçük demokrasi adımları çelmeleniyor. Böylece bizim de reformlar için hükümette baskı yapmamız zorlaşıyor. Çünkü kamuoyunun ilgisi reform sorunlarından bambaşka bir yere, insanların kafasındaki başörtüsüne kaydırılmaya çalışılıyor.

İşçi sınıfı bir kez daha türban-laiklik ikilemine düşerek bölünüyor.

Emek Platformu'nun açıkladığı son eylem takviminin ön bildirisinde asıl vurgu reformlara dei laiklik sorununa yapılıyor. 28 Şubat sürecindeki bölünmüşlük derinleşiyor.

Hükümet kazanıyor

Hükümeti zayıflatma girişimleri çerçevesinde yapılan laik saldırılar aslında hükümetin elini güçlendiriyor. Bir kez taşın altından hükümetin veya İslamcılarının değil devlet içindeki çetelerin eli çıkıyor ve hükümet 'bunları ezeceğiz' söylemiyle puan kazanıyor.

Ayrıca bu sorunlar dünyanın en önemli sorunlarıymış gibi sürekli gündemde tutulur ve başka zeminde muhalefet yürütülmezken hükümet neo liberal saldırı hızını hiç düşürmeden devam ettiriyor.

Örneğin Genel Sağlık

Sigortası yasası çıkarılıyor. Sol ve sendikalar ile meslek örgütleri buna karşı mücadele etmek yerine türbana karşı mücadele ettikçe patronların, IMF'nin ve Dünya Bankası'nın istediği uygulamalar birer birer hayatımıza giriyor.

Toplumun ve emekçilerin İslamcı-laik ikilemi etrafında kutuplaştırılması açık en çok yeni liberal politikaları isteyenleri, yani egemen sınıfı ve onun hükümetini sevindiriyor.

Laiklik adına davrananlar aslında egemen sınıfa ve yeni liberal politikalara hizmet ediyorlar.

Yüzbaşı emeklisi, albay Muzaffer Tekin

İlhan Selçuk ve "ülkücü kardeşleri"

Doğan TARKAN

Bir grup ülkücünün, bir grup "vatansever" ulusalcı ile birlikte *Cumhuriyet* gazetesini bombaladıklarının anlaşılmasından 2 gün önce *Cumhuriyet*'in başyazarı İlhan Selçuk köşesinden "ülkücü kardeşlerine" nasihatlerde bulunuyordu.

Ülkücüler (ve İlhan Selçuk yazmasa da İşçi Partili ulusalcı vatanseverler) Hrant Dink'in mahkemesini basmışlar ve terör estirmişlerdi. İlhan Selçuk bu olaydan memnun değildi. "Ülkücü kardeşlerine" böyle yaparak Türk milliyetçiliğine zarar verdiklerini anlatıyordu. Ne yaman bir çelişki!

1960'ların sonunda ortaya çıkan ülkücüler o günden bugüne sayısız *Cumhuriyet* okurunu, sadece *Cumhuriyet* okudukları için öldür-

müşlerdir. İlhan Selçuk eli satırlı ülkücülerini "kardeşlerim" diye çağırırken herhalde ülkücüler tarafından öldürülen sayısız insanın kemikleri sızlamıştır.

Cumhuriyet gazetesinde kuşkusuz bu ulusalcı-faşist çizgiye karşı çıkan gazeteciler ve başka çalışanlar mutlaka vardır. Ama galiba artık bu gazeteyi terk etmenin zamanı çoktan geldi.

Cumhuriyet, *AtatürkçüKültür Dernekleri*, *Türk Solu* dergisi, İşçi Partisi, adlarında "ulusal", "vatansever" gibi kelimeler bulunan çeşitli dernekler ve MHP. Kızıl Elma koalisyonunda buluşan bu bütün bu güçlerin gerek birbirleriyle gerekse de sayısız derin devlet kurumu ile içli dışlı oldukları artık açıkça belli. Bu "vatansever", "milliyetçi", "laik" güçler işçi ve emekçi yığınların önündeki en

ciddi sorun durumundadırlar.

Okumak için ölümü göze aldığımız *Cumhuriyet* artık namusu bize, işçi ve emekçilere, sosyalistlere dönük bir silahtır.

15-16 Haziran

Türkiye'yi sarsan 2 gün

F. ALOĞLU

15-16 Haziran 1970'de İstanbul'da gerçekleşen işçi eylemleri Türkiye emek tarihinin kuşkusuz en önemli olayıdır.

1960'ların ikinci yarısında Türkiye işçi sınıfı hareketi hızla yükselmekteydi. Sanayinin hızla geliştiği İstanbul-İzmit arasında yer alan fabrikalar birer birer DİSK'e geçmekteydiler. Büyük bir mücadele dalgasının eseri olarak kurulan DİSK bir yandan hızla büyürken diğer yandan da işçi hareketinin daha da radikalleşmesini sağlıyordu.

Sendika yasaları çok güdüktü. İşçilerin sendika değiştirmesi büyük bir bürokrasiye bağlıydı.

Bu durumda işçiler fabrikalarını işgal ediyorlar ve patronları ile öyle pazarlığa oturmuyorlardı. Sanayinin bütün büyük fabrikaları işgal ediliyor ve her işgalden işçiler kazanımla çıkıyorlardı.

İşgal edilen fabrikaların işçilerin taleplerinden birisi de DİSK'e katılmaktı.

Bu gelişme patronları şiddetle rahatsız etti. Parlamentoda daha sonra Cumhurbaşkanı olan Süleyman Demirel'in başında olduğu Adalet Partisi hükümeti yeni bir sendikalar yasası hazırlamaya başladı. Yeni yasa bütünüyle işçi hareketini dizginlemeyi, sendikaların örgütlenmesini yavaşlatmayı ve DİSK'i dağıtmayı hedefliyordu.

Yeni yasa önerisi hızla parlamentodan geçti. Ama DİSK işçileri temsilcilerini toplayarak direnme kararı aldı.

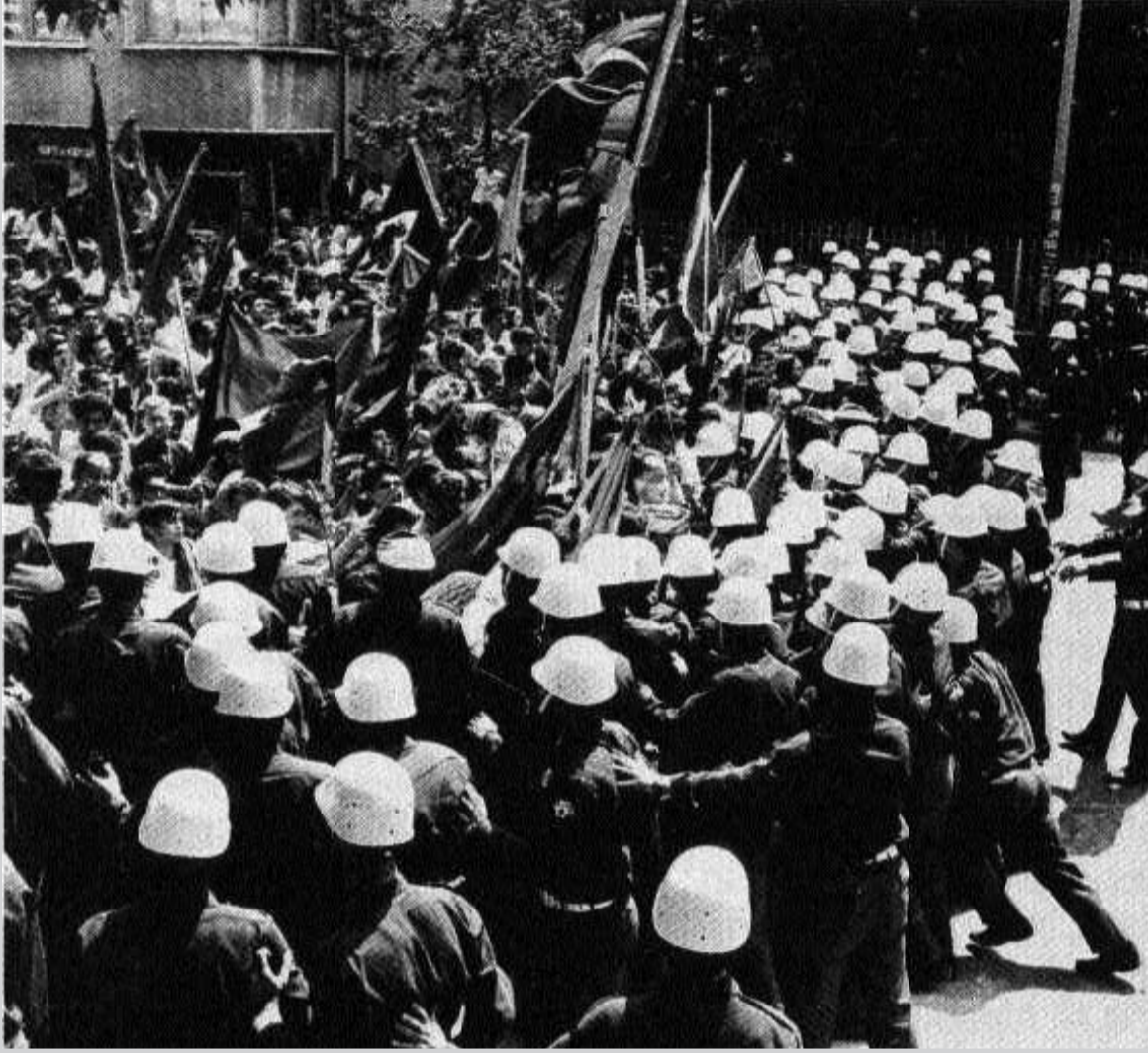
15 Haziran sabahı İstanbul'un üç sanayi bölgesinden yürüyüşler başladı. İzmit-Gebze'den yola çıkan işçiler E5 karayolu boyunca İstanbul'a, Kadıköy'e doğru yola çıktılar. Her fabrikanın önünde duruyor, o fabrikanın işçilerinin de yürüyüşe katılmaları bekleniyordu.

İzmit-Gebze'nin yanı sıra Alibeyköy ve Kâğıthane yönlerinden de işçiler şehir merkezine doğru yürüyüşe geçtiler. O gün 70 bin işçi eyleme katıldı.

16 Haziran günü yürüyüşlere katılanlar 150 bine ulaştı. İstanbul'un yanı sıra İzmir ve Ankara'da da küçük yürüyüşler gerçekleşti.

16 Haziran'da DİSK'li işçilerin yanı sıra Türk-İş'e bağlı fabrikaların işçileri de gösterilere katıldı. Kadıköy yakasında Maltepe Tekel, diğer yakada ise Cibali Tekel Türk-İş'de örgütlü olmasına rağmen gösteriye katılan fabrikaların başında geliyordu.

İşçiler sayısız polis ve asker barikatını yararak geçti. Valiliğe yaklaşan işçilerin önüne tanklar çıktı ama yürüyüş gene de durdurulamadı. Haliç'in iki

yakasını bir birbirine bağlayan köprüler açıldı. Böylelikle iki yakanın işçilerinin bir araya gelmesi engellendi.

Anadolu yakasında ise işçiler bir dizi polis ve asker barikatını aştıktan sonra Bağdat Caddesi üzerinden Kadıköy'e girmeye başladılar. Burada üzerlerine ateş açıldı.

Üç işçi kurşunlanarak öldürüldü.

Bütün yürüyüşlerde sosyalist öğrenciler işçilerin yanında yer aldılar.

Akşama doğru Demirel hükümeti sıkıyönetim ilan etti. Bunun üzerine DİSK ve Maden İş Genel Başkanı Kemal Türkler radyodan işçilere seslenerek eylemlerin durmasını talep etti.

Kemal Türkler, işçileri aralarına karışmış olan "unsurlardan",

yani sosyalist, devrimci öğrencilerden uzak durmalarını da istiyordu. Sıkıyönetim bildirimleri de bir yandan gece sokağa çıkma yasağını ilan ederken diğer yandan da işçilere öğrencilerden uzak durmalarını öğütüyordu.

Ertesi günü hareket sendikaların çağrısı sonucunda büyük ölçüde bitti. Sadece Demir Çelik gibi bazı büyük fabrikaların işçileri fabrikalarını işgal ederek birkaç gün daha direndiler.

15-16 Haziran eylemleri DİSK'in aleyhine hazırlanan sendikalar yasasının geri çekilmesini sağladı ama DİSK yönetimi bu eylemle birlikte işçi sınıfından koptu. Fabrika işgalleri, işçilerin hızla DİSK'e doğru kayması bitti.

Türkiye solunun önemli kesimleri 15-16 Haziran'ın gerçekleştiği günlerde işçi sınıfının varlığını tartışmakta ve olumsuz cevaplar vermekteydiler. Bunun bir sonucu olarak da sol işçi sınıfı hareketi içinde mevzilenmek yerine ondan uzaklaşmayı seçti.

15-16 Haziran'dan kısa süre sonra 12 Mart darbesi gerçekleşti ve egemen sınıf 15-16 Haziran'ın rövanşını aldı. Sendikalar yasası kuşa çevrilirken işçi sınıfının örgütlenmeleri ağır yaralar aldılar.

17-18 Haziran

Türkiye işçi sınıfının bir başka kesimi yıllar sonra bir başka büyük eylemi 17-18 Haziran'da Ankara'da gerçekleştirdi. Krizin

en ciddi biçimde vurduğu kamu çalışanları büyük yığınlar halinde Ankara'ya aktılar. Ankara'nın göbeğinde Kızılay Meydanı işgal edildi. Kamu emekçileri grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı istiyorlardı.

Ne var ki ertesi günü işgal hiç bir gerekçe olmadan bitirildi. Neden Kızılay'a gelinmişti, ne isteniyordu ve ne elde edilmişti. Bütün bu soruların cevapları belirsizdi.

Nitekim bu tür eylemler devam etti. Büyük yığınlar Ankara'ya geldi ve hiç bir kazanım elde edemedi geri döndü. Sonunda siyasi iktidar parlamentodan kamu çalışanları için sendika yasasını çıkarırken KESK'in iki gün boyunca Kızılay'ı işgal eden gücü erimiş, bitmişti. Yasaya karşı son bir kaç sembolik eylem yapıldı ve yasa geçti.

Ardından KESK grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı için giriştiği mücadeleyi unuttu.

Aradan çok geçmeden bugün KESK yönetimi de ağır bir yenilgi aldı. Artık eğitim işkolunda KESK değil Türk Kamu Sen yetkili.

Dün sendika dahi değil dediğimiz Türk Kamu Sen kamu çalışanları arasındaki en büyük sendika durumunda.

KESK yönetimi bundan ders çıkarmalıdır.

15-16 Haziran'ın bugünkü anlamı

Aradan geçen 26 yıl sonra 15-16 Haziran'ın bugün için de önemi var: Birleşen işçiler yenilmez. Bu birinci ders.

İkinci ders ise hareket aşağıdan yükseldiği takdirde kazanabilir. 15-16 Haziran'da, kamu çalışanları hareketi de bize çıplak bir biçimde bunu gösteriyor.

Bugün örgütlenmek isteyen emekçiler mücadelenin kararlarını bizzat kendileri almalı, haklarını kazanmak için kolları sıvamalıdır.

Başka çözüm yok!

1 Mart'ın rövanşı İran mı olacak?

Senol KARAKAŞ

Geçtiğimiz Nisan ayında Türkiye'ye gelen Bush'un bir numaralı ismi Condelliza Rice, Başbakan Yardımcısı Abdullah Gül'le neler konuştu? Burjuva politikasının temel özelliği kapalı kapılar altında neler konuşulduğunu halkın hiçbir zaman öğrenememesidir ama Rice ve Gül'ün neler konuştuğunu tahmin etmek hiç de zor değil.

Masaya İran'ın yatırıldığını ve ABD'nin Ortadoğu'da atacağı yeni adımlara Türkiye'nin tam desteğini almaya geldiğini biliyoruz. Hükümet ise acı-nacak bir biçimde masaya PKK kozunu yatırdı. ABD'nin savaş politikalarına ortak olma isteğini, başka bir savaşı derinleştirerek karşılamaya çalıştı. ABD'nin ise Irak'taki çıkarları Türkiye'nin bu isteğini karşılamasına izin vermedi. Bush, Kürt halkını çok sevdiği için değil, Irak'ta en büyük desteği Kürt yöneticilerden gördüğü için, Türkiye'nin istekleri Irak'ta başına daha fazla dert açacağı için bu taleplere yüz vermedi.

Bugünlerde Recep Tayyip Erdoğan'ın Bush'tan randevu almak için ısrar ettiğini duyuyoruz. Bu ısrarın nedeni, hükümetin ABD politikalarına bağlılığını ABD politikalarının üretildiği yerde bir kez daha kanıtlamak isteği. Bu isteğin kanıtlandığı başka alanlar da var. Geçtiğimiz hafta ABD ve Türkiye yanlarına başka ülkeleri de alarak askeri tatbikat yaptılar. Tatbikattan önce, The New York Times gazetesi, ABD kara, deniz ve hava kuvvetlerinin Türkiye ile yapacağı askeri tatbikatın amacının İran'a karşı bir kararlılık gösterisi olacağını öne sürmüştü. Gazetenin iddiaları arasında, tatbikatın İran'ın füze ve nükleer programını durdurmasına yönelik olduğu görüşü de yer alıyordu. Tatbikat sadece İran'ı değil, İran ile aynı yolu izleyen, yani ABD'nin emir eri gibi çalışmak istemeyen tüm hükümetlere de bir göz dağı vermeyi hedefliyor.

Bir yanda ABD ile ortak askeri tatbikat yapılır ve başbakan Bush'la görüşme isteğini tekrarlarlarken, aynı anda Türkiye'de Danıştay cinayetinin yarattığı siyasi sarsıntı ve küresel ekonominin dengesizliklerinden kaynaklanan ekonomik sarsıntı bir arada yaşandı. Danıştay cinayeti ilk 24 saat, siyasal İslamcılara mal edildi ve milliyetçi-kemalist çevrelerden "Mollalar İran'a" sloganı yüksel-

di. Kısa sürede cinayeti işleyenlerin ülkücü-milliyetçi karakteri ortaya çıktı. Ama cinayet hala türban sorununa ve siyasal İslam'a bağlanmaya çalışılıyor.

Borsa da yaşanan sarsıntı ise dünya borsalarında yaşanan sarsıntıdan bağımsız değil. Büyük dünya borsaları bile yüzde 10'luk bir değer kaybı yaşarken, Türkiye gibi ülkelere yaşanan kayıpların daha büyük miktarda olması normaldi. Fakat bütün bu kaos ortamında, fısıltı gazetesi çok iyi çalıştı. Hepsinin içinde "Hem sermaye çevrelerinin hem de ABD'nin AKP hükümetinin üzerini çizdiği" şeklindeki fısıltı, bir yandan Kemalist cephenin işini kolaylaştırırken, diğer yandan da hükümete ABD ile iyi geçinmesinin, Bush ve ekibinin güvenini yeniden kazanmasının yaşamsal önemde olduğu mesajını verdi. Başbakanın Bush'tan randevu üzerine randevu istemesinin nedeni bu.

Bugün ABD ile iyi geçinmek, ABD'nin savaş politikalarına körü körüne bağlı olmak anlamını taşıyor. İran'a yönelik bir müdahalede ABD'nin yanında yer almak anlamına geliyor.

ABD, Türkiye olmazsa İran'a saldırma gücünü bulmayacağı için AKP hükümetinin İran konusunda Bush'un yanında yer alması önemli değil.

Bush'un kendi kamuoyunda

desteği yerlerde sürünüyor. Bush'a verilen halk desteği yüzde 30'un altına düştü. Bush'un ABD halkını ikna etmesi, yaşanan Irak savaşı skandallarının üstünü örtmesi, ABD etrafında oluşan savaş koalisyonunu genişletmekten geçiyor. 1 Mart'ta ABD'nin yanında yer almayan Türkiye'nin İran sorununda Bush'ın ortağı olması, önemli bir politik maver olarak görülme zorunda.

Üstelik ABD savaş yöneticileri, savaşın maliyetini de düşünmek zorundalar. Baba Bush'un yakın çevresinden isimlerin, (bunlar James Baker, Lawrence Eagleburger, Brent Scowcroft, Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski, Madeline Albright, Richard Holbrooke gibi ünlü isimler) George W. Bush'un savaş politikalarına şüpheyle yaklaşmalarının nedeni, savaşın ABD ekonomisine maliyetiyle ilgili. Bu insanlar Irak işgalinden önce Bush'u şöyle uyarıyorlardı: "Asıl nokta şu ki, Irak'a karşı kampanya yapmak ya da bir strateji belirlemek, bütün bunlar için harcamak yapmak ve risk almak şüphesiz ki, yönümüzü terörizme karşı savaş amacından, sonucunda ne olacağı belirsiz bir döneme doğru çevirmektedir. Daha da kötüsü, şu anda dünyada Irak'a yapılacak saldırıya karşı çıkan gayri resmi

bir uzlaşma var. Bu duyarlılığın devam etmesi, Amerika'nın hemen hemen her işi kendi başına yapmasını gerektirir ki bu da askeri operasyonların daha zor ve pahalı bir hale gelmesi demektir..."

İran'a muhtemel bir saldırıdan önce ABD kabinesinin Fransa, Almanya ve Rusya gibi ülkeleri savaş koalisyonuna kazanmak için gösterdiği çabanın altında yatan güdü bu. ABD savaşın maliyetini kendisi açısından azaltırken, Fransa ve Almanya gibi ülkeler bu kez savaş ganimetlerinden pay almak istiyorlar. Bush bir yandan savaş gerekçelerinin haklı olduğunu yönünde politik vurgusunu güçlendirmek için bir yandan da bu süreçten daha az zararlı çıkmak için, etrafında ne kadar çok olursa o kadar ülkeyi birleştirmeye çalışıyor.

1 Mart 2003 gününe hala bu yüzden kızıyorlar. Hükümetin kulağını hala bu yüzden çekiyorlar.

Demek ki, hükümete, savaş şahinleriyle pazarlığa oturmak, halk desteğini Danıştay cinayetiyle kıyaslanamayacak kadar hızlı bir biçimde eritir uyarısını yapmak ve halkın büyük çoğunluğunun karşı olduğu savaş ve İran'a yönelik saldırganlığa uygun bir kampanya başlatmak zorundayız. Bize yeni bir 1 Mart gerekiyor.

**Bence başka
bir dünyada...**

TV haberleri daha az yönlendirici daha çok bilgilendirici olacak. Örneğin Çernobil kazası yaşandığında televizyona çıkıp 'Karadeniz'deki çay ve fındık radyasyondan etkilenmedi. Bakın ben ne de güzel içiyor, yiyorum' diyen bakanlara rastlamayacağız. (Gerçi ölünün arkasından konuşmak günahtır. Bunu diyen bakan geçen sene kanserden öldü!)

Bakan bunu neden söylüyor? Çünkü nükleer lobisi nükleer santrallere karşı bir bilinç oluşturma-bilecek her türlü gelişmenin gizlenmesini istiyor. Ayrıca o bakan kendi seçim bölgesindeki çay ve fındık üreticisinin ürünü elinde kalırsa hem devlet zararı karşılamak zorunda kalıp 'zarara' uğrayacak, hem de aynı seçmen bir daha kendisine oy vermeyecek.

Oysa sosyalist toplum nükleer santral gibi halkın hayatını hiçe sayan tehlikeli enerji kaynaklarına karşıdır. Bunun yerine çevreye zarar vermeyen güneş ve rüzgâr gibi doğal enerji kaynaklarını tercih eder. Dolayısıyla da sosyalist toplumda bakanlar çıkıp radyasyonlu çaylarını höpürdeterek, gözümüzün içine baka baka yalan söyleyemez.

Çay ve fındık üretimi ise zaten kolektif bir üretimin sonucu olacağı ve kimsenin değil herkesin mülkiyetinde olacağı için zararın karşılanması zarar olarak görülmeyecek. Aksine halk sağlığına yapılan bir yatırım olarak bakılacak buna.

Biz haberleri neden izliyoruz? Birileri çıkıp çeşitli konularda spekülasyonlar yaparak bizi istediği tarafa yönlendirsin diye mi? Yoksa dünyanın çeşitli yerlerinde ve yaşadığımız topraklarda neler oluyor, başka insanlar, başka halklar nasıl yaşıyor, ne yiyor ne içiyor, bunu öğrenmek için mi?

Yaşadığımız sistemde haberleri verenler birincisinin olmasını istiyor. Örneğin ana haber bültenlerinde şöyle 'haber'lerle karşılaşırız: "Şimdi de dünya turundayız sayın seyirciler. Muhabirimiz falanca ve kamerası filanca Tahiti sahillerinden bildiriyor". Sunucu bunu söyledikten sonra gerçekten Tahiti sahilleri olup olmadığını bile bilmediğimiz bir deniz kıyısında Zeki Triko'nun bikinilerini giymiş, sulara yuvarlanan mankenler geliyor ekrana. Ve bir ses bize o senenin modasının işte bu renkler ve şu modeller olduğunu 'haber' veriyor. Böylece biz de Tahiti'nin doğal güzellikleri ve Tahiti halkının yaşayış alışkanlıkları hakkında bilgi sahibi oluyoruz!

Sosyalist toplumda reklam diye gereksiz bir harcama ortadan kalkacağı için, ana haber bültenlerinde Tahiti sahillerini izlerken, eskiden balıkçılıktan başka gelir kaynağı olmayan yoksul Tahiti halkının sosyalizm kurulduktan sonra geliştirdiği ve dünyaya armağan ettiği yeteneklerini göreceğiz. Üzerlerinde taşıdıkları etiketlerle kelimenin tam anlamıyla meta haline getirilmiş güzel mankenlerin popolarını değil.

Cengiz ALĞAN

Stalin:

Mekanizmanın yarattığı adam

Rus devrimcisi Troçki'nin belki de en hüzünlü kitabı, Yazın yayıncılık tarafından Türkçeye çevrilere nihayet okurlarla buluştu. Kitabın hüzünlü olmasının nedeni, Troçki'nin bu eseri yazarken, kitabı tamamlamadan eserin konusu olan kişinin ajanı tarafından öldürülmüş olması. Troçki kitaba yazdığı önsözü de kitabın bir dizi bölümünü de bitiremedi. Çalışmasının son şeklini veremedi.

Yine de elimizde çok önemli bir çalışma var. Çalışmanın önemi, stalinist geleneğin anlattığı yalanların, Troçki tarafından teker teker çürütülmesinde yatıyor. Bu geleneğin anlattığı yalanlar zaten 1989-1991 yıllarında Doğu Bloku ve Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle gizlenemez hale gelmişti. Sovyetler Birliği'nin çökmesiyle birlikte açığa çıkan ekonomik, siyasi ve kültürel çürümüşlük, stalinizm de çöküş belgesi olarak görülmeli.

Troçki'nin kitabının önemi, tarihsel olanla kişisel olanın, konu hakkındaki sübjektif yargıların etkisi altında kalmaksızın çok başarılı bir dengeyle anlatılmasında. Çocukluğundan başlayarak, Rusya'da, Gürcistan'da ve Rusya'ya bağımlı hale getirilmiş bölgelerdeki toplumsal gelişmeye bağlı olarak, kitlesel mücadelenin, sosyalist hareketin gelişimi içinde Stalin'in gelişimi, kişisel özellikleri, tutkuları tanıklıklara ve belgelere dayanılarak aktarılıyor.

Troçki, Stalin'in iktidara el koyma sürecini şöyle anlatıyor: "O, kişisel nitelikleri sayesinde değil, nesnel bir mekanizmadan yararlanarak iktidarın sahibi olmuştur. Bu mekanizmayı yaratmış olan kendisi değildir; bu mekanizma, onu yaratmıştır; gücü ve otoritesiyle bu mekanizma, uzun soluklu kahramanca bir mücadelenin, bizzat düşünce üreticisi olan Bolşevik Parti'nin ürünüydü, kendi başını yemedi önce, düşüncenin taşıyıcısıydı. Stalin bu

mekanizmanın başına geçtiği gün, onun düşünceyle göbek bağı kesmiş ve bu mekanizma, anlamını yitirmiştir."

Aslında mekanizmanın başına geçtiğinde Bolşevik parti sadece anlamını yitirmekle kalmadı. Bambaşka bir partiye dönüştü. Parti devlet haline geldi. Bunlar sadece Stalin'in becerisiyle olmadı. Bolşevik Parti 1917'de gerçekleşen Ekim devrimine önderlik yapmıştı.

Devrim, bir işçi devrimi, parti, tartışan, canlı bir işçi partisiydi. Bolşevik Parti üyeleri, Marksist fikirlere bağlı, bu fikirleri Rusya'nın somut sorunlarına, ezilenlerin dünya devriminin ihtiyaçlarına yanıt vererek geliştirmeye çalışan aktivistlerdi. 1917 yılında Rus devriminin yalnız kalması, tek ülkede sosyalizmin mümkün olmaması, tek ülkede sıkışık kalmış olan devrimi yapan işçilerin büyük çoğunluğunun iç savaşta ölmesi, hem Bolşevik Parti'yi hem de devrimi deforme etmeye başladı. Devrimin yıktığı Çarlık bürokrasisi ve Çarlık ordusunun yöneticileri, Bolşevik Parti'yi devrimci bir örgüt olmaktan çıkartıp, bir aygıt çevirdiler.

Rusya'da 1920'lerin başından itibaren, bürokrasinin gelişimiyle işçi sınıfı ve köylülüğün gerilemesi biçiminde yaşanan sınıf mücadelesinde Stalin, bürokrasiyi tercih ederek, sadece Marks'ın, Engels'in ve Lenin'in mücadele ve geleneğine ihanet etmekle kalmadı. Sadece işçi sınıfının dünya devriminin teorisi olan marksizmden kopmakla kalmadı. Ayrıca bu sürece çok kanlı bir biçimde müdahale eden, Bolşevik Parti'nin tüm devrimci geleneğini yok eden, kadınlara, ezilen uluslara, cinsel özgürlüklere ve işçi örgütlenmesi ve haklarına saldıran bir sürecin de yöneticiliğini yaptı.

Stalin

Leon Troçki, Yazın Yayıncılık, Mart 2006

FESTİVAL

BARIŞAROCK

Aşağıdan örgütlenen karşı festival

Funda Baysal Barışarock'ın dört yıldır aktivisti. Funda ile Sosyalist İşçi adına Gül Dönmez konuştu.

Barışarock nasıl başladı? Şimdiye kadar ne gibi sloganlarla çıktı, politik vurgusu neydi?

2003 yılında Coca Cola sponsorluğunda yapılan Rock'n Coke'a tepki olarak doğdu Barışarock. Savaş karşıtı hareketin tam da kendini BAK çatısı altında ifade ettiği dönemde, Barışarock inisiyatifi ve BAK birlikte savaş karşıtı bir festival yaptı. Daha sonraki yıllarda Barışarock inisiyatifi olarak yoluna devam etti.

İlk sene Dünya Sosyal Forumu'nun çağrısıyla Coca Cola'nın Kolombiya'da ve dünyanın başka yerlerindeki fabrikalarında örgütlenmeye çalışan sendikacı işçilere yönelik saldırılarına tepki olarak dünya çapında başlayan Coca Cola boykotu, savaş karşıtlığına bağlandı. 2003 te yapılan ilk festivalde 27 Eylül 2003'te Ankara'ya, BAK'ın ilk birleşik büyük yürüyüşüne çağrı yapıldı. Eylemin sloganı "Irak'ta işgale son! Filistin'e özgürlük"tü.

İkinci sene "Evimiz Dünya" dedik. Savaş karşıtlığı ana vurguydu. Üçüncü sene kendimizi "Karşı Festival" olarak tanımladık. Savaş, işgale, işgalciye karşı. Bu sene de "Karşı Festival" olarak devam ediyoruz.

Barışarock'ın nasıl bir işleyiş var, kimler yer alıyor?

Gönüllülük temelinde, bireylerin katılımıyla oluşan, konsensüs ile yürüyen, birbirini ikna edene kadar süren tartışmalarla şekillenen toplantılar ile bugüne kadar gelindi. Barışarock inisiyatifi içerisinde 13 yaşında da 60 yaşında da aktivist var. Öğrenciler, issizler, işçiler, aynı zamanda sahneye çıkıp şarkılarıyla katkı koyan sanatçılar da var. Bunların arasında bir eşitsizlik yok, isteyen istediğini tartışıp diğerlerini ikna edebilmek için adım atabiliyor. 13-14 yaşında bir aktivistin söylediği geri kalanlar tarafından kabul edilip eyleme dönüşebiliyor. Sahneye kimin çıkacağından politik vurgusunun ne olacağına kadar, kampanya içerisinde yer alan bireyler belirliyor. Yapılan şeyin bir eylem olduğunun farkında olarak herkes yetenekleri ve olanakları konusunda katkıda bulunuyor.

Becerebildiğimiz kadar kolektif davranmaya çalışıyoruz. Bu da aslında işin sihri. İlk bakışta bir araya geldiğinde çok bir şey beceremeyeceği düşünülen bir topluluk, artık herkes tarafından bilinen bir festival haline geliyor. Böyle bir festival ve kampanya büyük paralarla bile yapılması kolay olmayan bir şey. Yapılabilir, çünkü doğru bir politik zemine sahip, savaş karşıtlığı ve küreselleşme karşıtlığından besleniyor. Yeni hareketin gücü ile onbinlerce insan harekete geçiyor

Zorunlu harcamaları nasıl karşılıyorsunuz?

Sivil toplum kuruluşlarına, sendikalara ve bireylere gidiyoruz. İhtiyacımız olan şeyi söylüyoruz, onlardan karşılımlarını talep ediyoruz. Pankartı bir sendika, rozeti bir oda, afişleri gönüllü matbaalar hallediyor mesela. Yer kirası, ses sistemi ve benzeri gibi şeyleri de alanda satılan yiyecek ve içeceğin karşılığında hallediyoruz. Kapıda giriş ücreti de alınmıyor. Alanda yaptığımız atölyeler için gerekli olan malzemeleri de aramızda topladığımız küçük paraları birleştirerek ya da gönüllülerin sağladığı malzeme desteğiyle karşılıyoruz. Sahneye çıkanlar da herhangi bir şey talep etmiyor zaten. Bu sayede ortaya Barışarock gibi festival çıkıyor.

Kampanyalar alana nasıl yansıyor?

Geçen sene alanda 58 kurum ve kampanyanın standı vardı. Sahneden de bu kampanyaların tanıtımını yaptık. Festival hazırlıklarının en önemli ayaklarından biri de önceden ilişki kurulan kampanyaları ziyaret etmek ve kendi merkezlerine aldıkları konu etrafında Barışarock'a hazırlık yapmalarını istemek oluyor.

Örneğin A sendikası özelleştirmelere karşı kampanya yapıyorsa "özelleştirmelere karşı Barışarock'tayız" diyen malzeme çıkarabilir ve kendi ilişkileri etrafında bir seferberlik yaratabilse, kalabalık olarak alana gelebilse, alanda standını açıp bildirimlerini dağıtarak, sahneden kampanyasının duyurusunu yaparlar var olabilir ne güzel olur.

Barışarock alanına daha önce herhangi bir kampanyaya veya sivil toplum kuruluşlarına bulaşmamış binlerce insan geliyor. Gelenlerin ortalama yaşı 17-19 civarında. Böylece kampanyaları ve gençleri buluşturmak, dert anlatmak mümkün hale geliyor. Geçen yıl bunun güzel örneklerini yaşadık. DİSK Nakliyat-İş bünyesinde örgütlü Coca Cola işçileri işe dönmek için yürüttükleri kampanyayı ve BAK savaş karşıtı kampanyasını binlerce insana anlatabildi. Alana gelen AKA (Arama Kurtarma Araştırma) diye bir topluluk vardı. AKA depreme karşı oluşturulmuş bir örgütlenme. Alanda hem ilk yardım desteği verdiler hem de onlarca gönüllüyü bünyelerine dâhil ettiler. Alana gelen her kampanya olumlu izlenimlerle döndü oradan.

Bu seneki vurgu ne? Ne zaman, nerede yapılacak?

Beslendiğimiz ve yüzümüzü döndüğümüz hareketin talepleri bizim için belirleyici. Adı üstünde, Barışarock savaş karşıtı bir festival. ABD'nin Irak işgalinin son bulmasını ve yeni bir müdahalenin gerçekleşmemesini istiyoruz öncelikle. Neo liberal politikalara IMF'ye, DTÖ'ye DB'na karşı sürdürülen her türlü kampanyaya destek vermek istiyoruz. Küresel ısınmaya karşı, nükleere karşı, Sinop'ta yapılacak olan nükleer

santrale karşı yürütülen kampanyaların elimizden geldiğince destekçisi olduk. Festival esnasında da bu devam edecek. Alanda iki gün içerisinde dilimiz döndüğünce homofobiye, milliyetçiliğe, cinsiyetçiliğe, militarizme, G8'e karşı sesimizi yükseltmeye çalışacağız. Kendini muhalif gören, savaşla, küreselleşmeyle, sistemle sorunlu olan herkes -milliyetçi olmamak kaydıyla- Barışarock alanını bir kürsü olarak kullanabilir. Geçen sene yaklaşık 30 bin kişi vardı alanda. Türkiye'nin çeşitli yerlerinden gelmiş insanlardı bunlar. Bu sene, geçtiğimiz günlerde yapılan Avrupa Sosyal Forumu'nda kurulan bağlantılar yardımıyla, ülke dışından aktivistler de olacak. Bu sene daha da kalabalık olmayı bekliyoruz. Daha çok atölye oluşturmaya çalışıyoruz. Alanda geçen zaman daha keyifli hale gelecek sanırım. Müzik konusunda da geçtiğimiz senelere oranla daha derli toplu bir sahne performansı ile karşılaşacağımızı söylemek yanlış olmaz.

26-27 Ağustos'ta Mehmet Akif Ersoy Piknik Alanı'nda yapılacak olan festivale kadar, özellikle İstanbul dışındaki aktivistler, olabildiğince çok insanı İstanbul'a taşımaları yollarını aramalı. Süren kampanyalar içerisinde yer almak, kampanya deneyimlerini Barışarock alanına taşımak önemli. Alana gelecek olan onbinlerce insanın hepsi şu an için birlikte kampanya yaptığımız insanlar değil. En temel sorunumuz bu aslında. Bir yolunu bulup, bu insanlarla kampanya yapmanın kanallarını, zeminlerini yaratmak gerek. Böyle bir şeyi başarsak, hem bütün kampanyalar çok daha güçlü sürer, hem de bir sonraki seneler için yeni olanaklar ortaya çıkar.

Biyo yakıt:**Çözüm mü, yeni sorun mu?****Sadık BİRİNCİ**

Petrolün fiyatı 70 dolara çıkmışken biyo yakıtlar enerji sorunu için bir çözüm mü ve aynı zamanda da iklim değişimini azaltabilirler mi? Georhe Bush'dan AB'ye kadar dünyanın dört bir yanında hükümetler böyle düşünüyor görünüyorlar ve biyo yakıtlara desatek veriyorlar.

Bugünlerde dünyanın her yerinde milyonlarca dönüm araziye mısır, soya, hurma ağacı gibi bitkiler ekiliyor. Ne var ki bu bölgelerden gelen haberler bu adımların iklim değişimini daha da kötü etkileyeceği yönünde.

Bütün biyo yakıtlar içinde en önemlileri Güney Doğu Asya'dan gelen hurma ağacı ve Breziya'dan gelen şeker kamışı. Bunlar rekabet gücü en yüksek olanlar.

Sadece düşük ücretli emekle üretilmiş olmalarından dolayı değil fakat aynı zamanda diğer biyo yakıt veren ürünlere göre dönüm başına daha fazla enerji ürettikleri için rekabet güçleri fazla.

Ancak, hurma ağacı ekim alanları Borneo'daki ağaç kesimleri ile birlikte daha şimdiden karbon dioksit salınımı açısından bir sorun oluşturmaya başladılar. Bir kaç yıl içinde bu daha da büyük bir sorun haline gelecektir.

Bir grup bilimci 1997-98'de Borneo'da hurma ağacı artıklarının yakılmasının tüm küresel fosil yakıtından çıkan karbon dioksitin yüzde 40'ına ulaştıklarını tesbit ettiler.

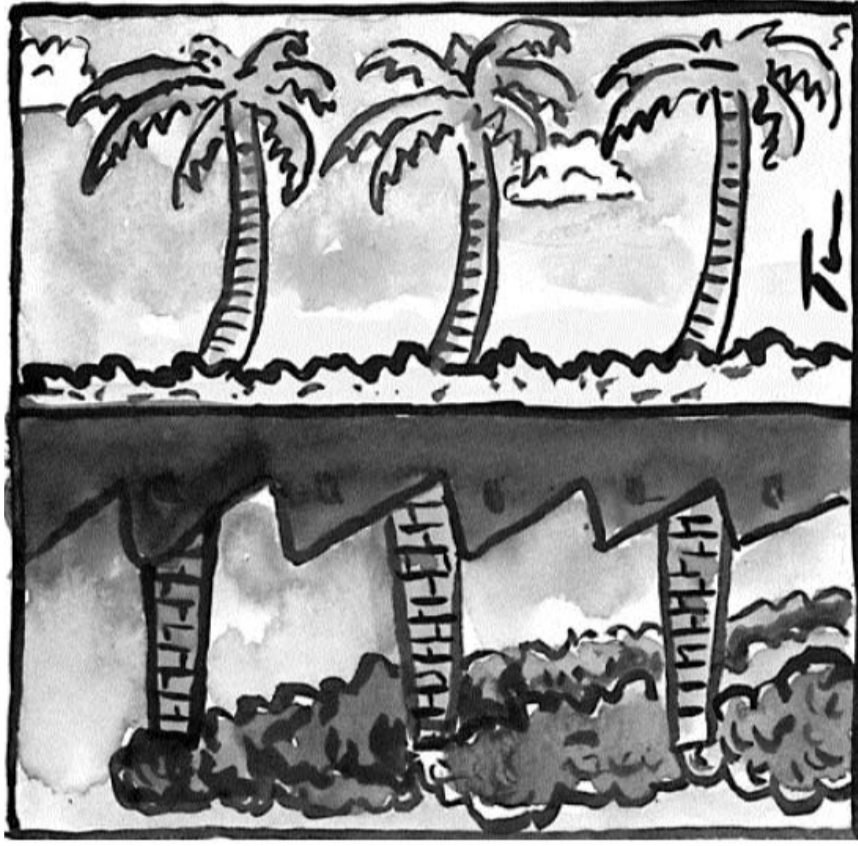
1990'ların ortasında Endonezya diktatörü Suharto milyonlarca dönüm arazinin Mega Pirinç Projesi için hazırlanması emrini verdi.

Çevrecilerin ve yerel Dayak halkının protestoları diktatör tarafından vahşice bastırıldı.

Bu projenin sonucu olarak antik yağmur ormanları yok oldu ve yerlerine hurma ağacı ekim alanları ortaya çıktı. Hurma ağacı ekim alanlarının sahipleri yağmur ormanlarını yakarak yok ediyorlardı.

O günden bu yana yağmur ormanları sistemli bir biçimde yakılarak yok ediliyorlar.

Birçok bilimci bu yangınların yıllardaki karbon dioksit salınımındaki artışın başlıca nedeni olduğunu savunuyorlar. Öte yandan yağmur

ormanlarının ortadan kalkmasının ileride daha ileride daha hızlı bir küresel ısınmaya neden olacağını söylüyorlar.

Önümüzdeki 10-15 yılda Borneo ormanlarındaki karbon dioksit duman olacak ve iklim değişiminin istikrara kavuşması tam bir hayal haline gelecek.

Bütün bunlardan sonra yağmur ormanlarının üzerinde yükseldiği alanların yeniden suyla dolmasını sağlamak mümkün ve bu yapılabildiği takdirde belki de Kyoto anlaşmasının sonuçlarından 3-4 defa daha etkili olacak. Ne var ki böyle bir şey yapmak için ne yeterli mali kaynak var ne de politik isteklilik.

Tam tersine Endonezya ve Malezya daha fazla yağmur ormanını daha fazla hurma ağacı ekebilmek için yakıyor.

Öyle görünüyor ki hurma ağaçları gelecekteki en büyük biodizel kaynağını oluşturacaklar.

Benzer bir felaket Amazon'da da yaşanıyor. Başkan Lula Brezilya'nın dünyanın en büyük soyadan üretilen biodizel üreticisi olacağını açıkladı. Amazonlar Endonezyadan daha fazla karbon dioksit ihtiva ediy-

or. Amazonların karbonunun serbest kalması büyük olasılıkla küresel ısınmayı bütünüyle kontrolden çıkaracaktır.

Bu durumda Avrupa Birliği nasıl oluyor da biyoyakıtın karbon dioksit salınımını azaltacağını iddia edebiliyor? Basit. Yağmur ormanlarının yakılması ile ortaya çıkan salınım Endonezya, Malezya ve Brezilya'ya ait. Avrupa Birliği'nde ise karbon dioksit salınımı yok!

Bu arada biyoyakıtın bazı olumlu yanları da var. Ormanlıktan, tarımdan ve evlerdeden ortaya çıkan milyonlarca ton organik artık çok değerli bir yakıt haline gelebilir.

Malawi gibi yoksul ülkeler kendi biyoyakıtlarını artık kendileri üretebilecekler. Bu yoksul ülkelerin yağmur ormanları yok ve bu ülkelerin ihtiyacı olan enerji biyoyakıttan tamamlanmış olacak.

Doğayı bu denli yoğun olarak tahrip ederek üretilen biyoyakıt açık ki küresel ısınmanın önemli nedenlerinden birisi ve eğer kontrollü bir gelişme yaşanmazsa gelecek açınsından çok büyük bir felaketin hazırlayıcılarından birisi olacak.

sosyalist işçi ne savunuyor?**Aşağıdan sosyalizm**

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücade- lenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı

aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperya-lizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz.

Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapita-listidir.

-Sosyalistler bu ülkelerde işçi sınıfının iktidardaki bürokratik egemen sınıfa karşı mücadelesini destekler.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadelecisi kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

-Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

DSİP BÜROLARI**• Ankara**

Mithatpaşa Cd. No: 34/F, Kat: 4, No: 23 - Kızılay
0535 - 514 11 73

• Kadıköy

Nail Bey Sk. İbrahim Ağaoğlu İşhanı, No: 9-11, Kat: 3 - Bahariye - Kadıköy
0536 - 637 81 99

• Beyoğlu

İstiklal Cd. Büyükparmakkapı Sk. Hayat Apt. Kat: 4 - Beyoğlu
0536 - 259 73 64

• İzmir

3. Beyler, Yaparsoy İşhanı, No: 31, Kat: 4, No: 403, Konak
0537 - 624 49 08

• Akhisar: 0544 - 515 62 59**• Bursa: 0535 - 422 39 65****• Denizli: 0543 - 476 27 88****• Izmit: 0537 - 940 58 95****• Karabük: 0533 - 772 54 93****• Kütahya: 0544 - 515 62 59**

Ayrıntılı bilgi için: 0536 - 335 10 19

ISSN 1300-4026 ■ Uluslararası Tanıtım ve Yayıncılık Ltd. Şti.

■ Sahibi: Özden Dönmez ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü:

Volkan Akyıldırım ■ Adres: İstiklal Cad., Büyükparmakkapı

Sok., 8/10, Beyoğlu/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası

■ Yerel süreli yayın, iki haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

Yazışmalarınız için:

sosyalistisci@gmail.com

SON SÖZ

Marksizm 2006'da çok verimli tartışmalar yaşandı. 30 yeni yoldaş DSİP'e katıldılar. DSİP onlarla daha da güçlendi. Böylece bir süredir başlayan yeni üye kazanma olgusu giderek bir kampanyaya dönüşme eğilimine girdi.

Şimdi önümüzde üç önemli kampanya var: Birincisi Küresel BAK'ın "İran Irak Olmasın" kampanyası.

Bu kampanyayı tabandan en yaygın ve en güçlü bir biçimde inşa etmeliyiz. Yüzlerce toplantı ile Eylül sonundaki yürüyüşe hazırlanacağız.

İkinci kampanya Genel Sağlık Sigortası yasasına karşı. Bu kampanyaya diğerlerinde olduğu gibi biz bu yasayı durdurabiliriz diyerek giriyoruz. GSS'ye hayır kampanyası İzmir'de başarılı bir biçimde sürüyor

ve şimdi İstanbul'da da ciddi adımlar atılmaya başlandı. Küresel Eylem Grubu GSS'ye hayır kampanyasını sürdürecektir.

Üçüncü kampanya ise Ağustos sonunda yapılacak Barışarock. BAK, KEG ve Sosyalist İşçi Barışarock'a en güçlü biçimde katılmalı. Her yerde Barışarock'a katılımı arttırmak için çaba sarfetmeliyiz. Ama bu örgütlü bir katılım olmalı.

Bütün bunlarla hareketi inşa edeceğiz. Bir de DSİP'in inşası görevimiz var.

DSİP'in inşası hareketin inşası ile çelişmez tam tersine örtüşür. Üye kazanımını bir kampanya ya çevirmeliyiz. Son dönemlerde üye kazanmanın mümkün olduğunu Türkiye'nin her yanında gördük. Şimdi bunu hızlandırmalıyız hem de çok hızlandırmalıyız.

Güçlü bir DSİP kampanyalarının da güçlü olmasının garantisidir.

Paran kadar sağlık

Mezarda emeklilik yasasını durdurabilirsiniz

Üç yıldır yasa taslağı halinde bekleyen Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasası çeşitli pazarlıklar sonucunda çıktı. 2005 yılında İMF'ye verilen niyet mektubunda hükümetin verdiği söz doğrultusunda ortaya çıkan yasa önceden başlayan sağlık hizmetlerinde özelleştirmenin son halkasını, sağlık hizmetlerinin tamamının piyasaya teslim edilmesi anlamına geliyor. Yasa kamuoyunda çok parlatıldı. Ancak biraz kazıyınca altında göreceğiniz şey: "Yaptıklarımız yapacaklarımızın garantisidir" olacaktır.

Bununla ilgili ilk adım sağlık hizmetlerinin esnekleştirilmesi ve taşeronlaştırılmasıyla atıldı. Türk Tabipler Birliğinin 2003 tarihli araştırmasına göre; 2003 yılında kamuda tüm yataklı tedavi kurumlarında temizlik hizmetlerinin %95'i, mutfak yemek hizmetlerinin %95'i, çamaşır hizmetlerinin %62'si, bakım-onarım hizmetlerinin %28'si, telefon, tahsilât, güvenlik, otopark vb hizmetlerin çeşitli oranlarda taşeronlar yoluyla özelleştiği belirtilmektedir. İkinci adım ise SSK hastanelerinin

devlet hastanesine aktarılması ve kamunun özel sağlık kuruluşlarından sağlık hizmeti satın almasının yolunun açılması. Hastane kapılarında kuyrukların sona ereceğini dillendiren hükümet, kuyrukları iki katına çıkardı. Tabi paranız varsa, mesela basit bir sünizit başlangıcında 100 YTL gibi katkı payı sunarak bu hizmeti, Sağlık Bakanlığı'na ait hastanelerde nitelik açısından aynı olsa da otelcilik hizmetleri için ödeyebilirsiniz.

Sağlık hizmetleri sadece primli sistemden karşılanacak

Yasayla beraber hastalar müşteri, hastaneler işletme, kamu çalışanları sözleşmeli personel, sağlık ocaklarının yerini ise aile hekimliği alacak.

Sağlık hizmetleri sadece primli sistemden karşılanacak. Sağlık hizmetleri alabilmek için 30 gün prim ödemek zorundasınız. Ayrıca ayakta tedavi için 2 YTL katkı payı alınacak. Bu miktarı Maliye Bakanlığı her yıl arttırabilecek. Bunun dışında ortez ve protez bedelleri için de katkı payı alınacak. Nüfusunun %20-30'unun açlık, %60-70'inin yoksulluk

sınırında yaşadığı bir ülkede sağlık hizmetini paralı hale getirmek, peynir gibi ihtiyaçlar yanında sağlık üçüncü, beşinci sırada yerini alır ki. Bu durum çok ciddi halk sağlığı sorunlarına ve ölümlere yol açar. Son on yılda Doğu Avrupa ve Latin Amerika ülkelerinde 9.5 milyon insan tedavi edilebilecek hastalıklardan özelleştirme nedeniyle hayatını kaybetti.

Bugün Dünyada sağlık hizmetlerinin finansmanı için 3.5 trilyon dolar ayrılıyor.

Bunun 1.6 milyon trilyonu ABD'de. ABD en fazla sağlık pazarına sahip olan ülke. Özel sağlık sigortaları aracılığıyla finanse edilmekte piyasadaki sağlık kuruluşlarından hizmet almakta. Bunun karşılığında kişi başına 4500 dolar sağlık harcaması yapmakta.

Buna rağmen ABD'de 35 milyon kişinin hiçbir sağlık güvencesi yok. Almanya'da kişi başına düşen sağlık harcaması 3000 USD, Türkiye de ise bu rakam 170-200 USD.

Aile hekimliği işletmeleri

Sağlıkta özelleştirmenin birinci halkasını oluşturan aile hekimliği, birinci basamak tedavi hizmetleri ve koruyucu hekimlik hizmetleri veren sağlık ocaklarının yerini alacak. Bu durumda sağlık ocaklarının koruyucu hekimlik hizmetlerini kapsayan şehir sularının tahlili, anne-bebek ölümlerinin azaltılması, bulaşıcı hastalıklara karşı aşılama gibi halk sağlığını yakından ilgilendiren hizmetler verilmeyecek. Birkaç ay öncesinde yaşanan kuş gribi salgınında hükümetin ne kadar çaresiz kaldığının özelleştirme politikalarıyla yakından ilgisi var. Aile hekimliği kişiye özel tedavi hizmetleri vermek amacıyla kuruldu. Hastalığı tedavi etmek, hastalığı korumaktan çok daha pahalı ve riskli. Aile hekimliği uygulamasıyla sağlık personeli sözleşmeli hale geliyor. İş güvenliği yok. İkincisi giderek artan sayıdaki hekim nedeniyle hekim ve diğer sağlık personeli arasında işsizlik artacak. Çalışma süresin üst sınırının belirsiz hale gelmesi, uzun süre angarya hizmet sunulması

anlamına gelmekte.

Artık emeklilik bir hayal

Sosyal güvencilerde yasa değişikliğiyle emeklilik kademeli olarak 68 yaşa çıktı. Prim ödeme gün sayısı 7000 günden 9000 güne çıkarıldı. Emeklilik aylığı yerini, yaşlılık aylığına bıraktı. Yaşlılık aylığı gelirlerinde %33'lük bir düşüş olacak.

Yasalar değiştirilebilir, geri alınılabılır, ya da uygulanmaz

Her şeyden önce "yasa çıktı, yapılacak bir şey yok" dememeliyiz. Yasa Ocak 2007'den itibaren yürürlüğe girecek. Ayrıca asıl patırtı yasanın uygulama aşamasında çıkacak.

Sağlık ocaklarımızı, hastanelerimizi geri almak, her an ulaşılabilir, ücretsiz sağlık hakkını kazanmak, bu yasayı da geldiği yere göndermek mümkün. Fransa'daki öğrencilerle işçiler birlikte yürüttüğü kitlesel mücadele sonunda yasayı geri aldırılmayı başardılar. Biz de aşağıdan, birleşik ve kitlesel bir mücadeleyle yasayı hükümete iade edebiliriz. Dolayısıyla ağlaşmayı bırakmalı harekete geçmeliyiz. Daha kazanılacak bir dünya var.